

رباعیات سنایی غزنوی

فهرست مطالب

- ۱ رباعی شماره ۱: عشقت مرا بسینه ترکیش بتا . . . . .
- ۲ رباعی شماره ۲: در دست منت همیشه دامن باوا . . . . .
- ۳ رباعی شماره ۳: عفتا تو در آتش نهادی مارا . . . . .
- ۴ رباعی شماره ۴: آئی که قرار با تو باشد مارا . . . . .
- ۵ رباعی شماره ۵: ای کبک شکار نیست جز باز ترا . . . . .
- ۶ رباعی شماره ۶: هر چند بسوختی به هر باب مرا . . . . .
- ۷ رباعی شماره ۷: چون دوست نمود راه طلمات مرا . . . . .
- ۸ رباعی شماره ۸: در منزل وصل توشه ای نیست مرا . . . . .
- ۹ رباعی شماره ۹: در دل ز طرب کشفته باغیست مرا . . . . .
- ۱۰ رباعی شماره ۱۰: اندوه تو دلشاد کند مرجان را . . . . .

- رباعی شماره ۱۱: کی باشد که ز طلعت دون شما ۱۱
- رباعی شماره ۱۲: کردی نبرد ز بوسه از افسر ما ۱۲
- رباعی شماره ۱۳: در دل کردی قصد بداندیشی ما ۱۳
- رباعی شماره ۱۴: زان سوز دچشم تو زان ریزد آب ۱۴
- رباعی شماره ۱۵: تا دچشمم نشسته بودی در تاب ۱۵
- رباعی شماره ۱۶: بادل گفتم: چکونه ای، داد جواب ۱۶
- رباعی شماره ۱۷: گفتمی که کیت ینم ای در خوشاب ۱۷
- رباعی شماره ۱۸: آنکس که ز عابدی در ایام شراب ۱۸
- رباعی شماره ۱۹: روز از دور خست بروشنی ماند عجب ۱۹
- رباعی شماره ۲۰: ای مجلس تو چو بخت نیک اصل طرب ۲۰
- رباعی شماره ۲۱: بهات می ست و می بود اصل طرب ۲۱
- رباعی شماره ۲۲: نیلوفر و لاله هر دو بی ییچ سبب ۲۲
- رباعی شماره ۲۳: تا بشنیدم که گرمی از آتش تب ۲۳

- رباعی شماره ۲۴: از روی تو وزلف تو روز آمد و شب ۲۴
- رباعی شماره ۲۵: نادیده ام آن سیب خوش دوست فریب ۲۵
- رباعی شماره ۲۶: بی خوابی شب جان مرا کر چه بکاست ۲۶
- رباعی شماره ۲۷: ای جان عزیز تن باید پرداخت ۲۷
- رباعی شماره ۲۸: آن موی که سوز عاشقان می انگینخت ۲۸
- رباعی شماره ۲۹: در دوستی ای صنم چو دادم دادت ۲۹
- رباعی شماره ۳۰: ای مانده زمان بنده اندریادت ۳۰
- رباعی شماره ۳۱: ای کرده فلک به خون من نامزدت ۳۱
- رباعی شماره ۳۲: صدم بار به بوسه آرمودم پارت ۳۲
- رباعی شماره ۳۳: ای خواجه محمد ای محمد سیرت ۳۳
- رباعی شماره ۳۴: زین پس هر چون که داردم دوست رواست ۳۴
- رباعی شماره ۳۵: خورشید به زیر دام معشوقه ماست ۳۵
- رباعی شماره ۳۶: بیرون جهان همه درون دل ماست ۳۶
- رباعی شماره ۳۷: روز از طلبت پرده بیکاری ماست ۳۷

- رباعی شماره ۳۸: هر باطل را که رهگذر بر گل باست ۳۸
- رباعی شماره ۳۹: هجرت به دلم چو آتشی در پیوست ۳۹
- رباعی شماره ۴۰: دستی که حایل تو بودی پیوست ۴۰
- رباعی شماره ۴۱: تازلف بتم به بند زنجیر نیست ۴۱
- رباعی شماره ۴۲: خواهم که به اندیشه و یارای دست ۴۲
- رباعی شماره ۴۳: کفتم پس از آنمه طلبهای دست ۴۳
- رباعی شماره ۴۴: مست بتا چشم تو و تیر به دست ۴۴
- رباعی شماره ۴۵: ای مه تویی از چهار کوهر شده هست ۴۵
- رباعی شماره ۴۶: چون من به خودی نیادم روز نخست ۴۶
- رباعی شماره ۴۷: ای چون گل و دل در به در و دست به دست ۴۷
- رباعی شماره ۴۸: ای نیست شده ذات تو در پرده هست ۴۸
- رباعی شماره ۴۹: لشکر که عشق عارض خرم تست ۴۹
- رباعی شماره ۵۰: کیرم که چو گل همه نکویی باست ۵۰

- رباعی شماره ۵۱: محراب جهان حال رخساره تست ۵۱
- رباعی شماره ۵۲: امروز سیر زانچه ترا پیوندست ۵۲
- رباعی شماره ۵۳: بر من فلک اردست جفا کتر دست ۵۳
- رباعی شماره ۵۴: تاجان مراباده مهرت سودست ۵۴
- رباعی شماره ۵۵: در دام تو هر کس که گرفتار ترست ۵۵
- رباعی شماره ۵۶: مژگان و لبش عذرو عذابی دگرست ۵۶
- رباعی شماره ۵۷: هر خوش پسری را حرکات دگرست ۵۷
- رباعی شماره ۵۸: هر روز مرا با تو نیازی دگرست ۵۸
- رباعی شماره ۵۹: در شهر هر آنکسی که او مشهورست ۵۹
- رباعی شماره ۶۰: غم خوردن این جهان فانی هوست ۶۰
- رباعی شماره ۶۱: در دیده کبر کبریای تو بست ۶۱
- رباعی شماره ۶۲: گر گویم جان فدا کنم جان نفست ۶۲
- رباعی شماره ۶۳: تا این دل من همیشه عشق اندیشست ۶۳

- رباعی شماره ۶۴: زین روی که راه عشق را ہی تنگ ست ۶۴
- رباعی شماره ۶۵: ارنیست دهن فرونت ار هست کمت ۶۵
- رباعی شماره ۶۶: تنگی دهن یار ز اندیشه کمت ۶۶
- رباعی شماره ۶۷: هر روز مرا ز عشق جان انجاست ۶۷
- رباعی شماره ۶۸: آنجا که سرتیج تر یافتن ست ۶۸
- رباعی شماره ۶۹: آنم که مرانه دل نه جان و نه تست ۶۹
- رباعی شماره ۷۰: برهان محبت نفس سردست ۷۰
- رباعی شماره ۷۱: شہاز فراق تو دلم پرخوست ۷۱
- رباعی شماره ۷۲: آن روز که بیش بامن او را کینست ۷۲
- رباعی شماره ۷۳: در مرگ حیات اہل داد و دینست ۷۳
- رباعی شماره ۷۴: آنکس کہ سرت برید غمخوار تو اوست ۷۴
- رباعی شماره ۷۵: آنکس کہ بر یاد او مرا کار نکوست ۷۵
- رباعی شماره ۷۶: ایام دشت رام بہرام شہ ست ۷۶

- رباعی شماره ۷۷: هر چند بلای عشق دشمن کامیست ۷۷
- رباعی شماره ۷۸: در دام تو هر کس که گرفتار ترست ۷۸
- رباعی شماره ۷۹: چندان چشمم که در غم بجز گریست ۷۹
- رباعی شماره ۸۰: گویند که راستی چو زر کانست ۸۰
- رباعی شماره ۸۱: کمتر ز من ای جان به جهان خانگی نیست ۸۱
- رباعی شماره ۸۲: اندر عقب دکان قصاب گویست ۸۲
- رباعی شماره ۸۳: ز لعلین تو تابوی گل نوروزیست ۸۳
- رباعی شماره ۸۴: عقلی که ز لطف دیده جان پنداشت ۸۴
- رباعی شماره ۸۵: روزی که رطب داد، بی از پشست ۸۵
- رباعی شماره ۸۶: نوری که، همی جمع نیایی در مشت ۸۶
- رباعی شماره ۸۷: بس عابد را که سرو بالایی تو کشت ۸۷
- رباعی شماره ۸۸: صدف باره‌ی بیش به کوی تو شافت ۸۸
- رباعی شماره ۸۹: بویی که مرا ز وصل یار آمد رفت ۸۹

- رباعی شماره ۹۰: ای عالم علم پیشگاه تو برفت ۹۰
- رباعی شماره ۹۱: رازی که سر زلف تو بباد بگفت ۹۱
- رباعی شماره ۹۲: چون دید مرا رخاش چون گل بشکفت ۹۲
- رباعی شماره ۹۳: افلاک به تیر عشق تو انم سفت ۹۳
- رباعی شماره ۹۴: تا کی باشم با غم هجران تو جفت ۹۴
- رباعی شماره ۹۵: در خاک بختت چو خور یافت ۹۵
- رباعی شماره ۹۶: ای دیده روشن سنایی ز غمت ۹۶
- رباعی شماره ۹۷: از ظلمت چون گرفته ما هم ز غمت ۹۷
- رباعی شماره ۹۸: دل خسته زار و ناتوانم ز غمت ۹۸
- رباعی شماره ۹۹: هر چند دلم میش کشد بار غمت ۹۹
- رباعی شماره ۱۰۰: سرو چمنی یاد نیاید ز منت ۱۰۰
- رباعی شماره ۱۰۱: زین رفتن جان ربای درد افزایت ۱۰۱
- رباعی شماره ۱۰۲: آتش در زن ز کبر یاد کویت ۱۰۲

- رباعی شماره ۱۰۳: مستی تو سزای این و صد چندین رنج ۱۰۳
- رباعی شماره ۱۰۴: اندر همه عمر من بسی وقت صبح ۱۰۴
- رباعی شماره ۱۰۵: هر جا که ترا بلندی جزا باد ۱۰۵
- رباعی شماره ۱۰۶: ای شاخ تو اقبال و خرد بارت باد ۱۰۶
- رباعی شماره ۱۰۷: گوشت سوی عاقلان غافل و ش باد ۱۰۷
- رباعی شماره ۱۰۸: ز لعلینانت همیشه خم در خم باد ۱۰۸
- رباعی شماره ۱۰۹: نور بصرم خاک قدمای تو باد ۱۰۹
- رباعی شماره ۱۱۰: اصل همه شادی از دل شاد تو باد ۱۱۰
- رباعی شماره ۱۱۱: از کبر چون طبع تو بگریخته باد ۱۱۱
- رباعی شماره ۱۱۲: کردی که ز دیوار تو بریاد باد ۱۱۲
- رباعی شماره ۱۱۳: کاری که نه کار تست ناساخته باد ۱۱۳
- رباعی شماره ۱۱۴: چشمم ز فراق تو جهان سوزم باد ۱۱۴
- رباعی شماره ۱۱۵: آن راشایی که باشم از عشق تو شاد ۱۱۵
- رباعی شماره ۱۱۶: آن به که کنم یاد تو ای حور نرشد ۱۱۶

- رباعی شماره ۱۱۷: مارا بجز از تو عالم افروز مباد ۱۱۷
- رباعی شماره ۱۱۸: در دیده خشم نیک روی تو مباد ۱۱۸
- رباعی شماره ۱۱۹: آب از اثر عارض تو می گردد ۱۱۹
- رباعی شماره ۱۲۰: تن در غم تو در آب منحل دارد ۱۲۰
- رباعی شماره ۱۲۱: بجز تو خوشست اگر چه زارم دارد ۱۲۱
- رباعی شماره ۱۲۲: از روی تو دیده ماهالی دارد ۱۲۲
- رباعی شماره ۱۲۳: با بجز تو بنده دل خمین می دارد ۱۲۳
- رباعی شماره ۱۲۴: ای صورت تو سکون دلبا چو خرد ۱۲۴
- رباعی شماره ۱۲۵: که بخت صلاح باشم و یا رخرد ۱۲۵
- رباعی شماره ۱۲۶: من چون تو نیابم تو چو من یابی صد ۱۲۶
- رباعی شماره ۱۲۷: روزی که بود دولت ز جانان پردرد ۱۲۷
- رباعی شماره ۱۲۸: گر خاک شوم چو باد بر من گذرد ۱۲۸
- رباعی شماره ۱۲۹: بر رهگذر دوست کسین خواهم کرد ۱۲۹

- رباعی شماره ۱۳۰: ازدور مراید لب خندان کرد ۱۳۰
- رباعی شماره ۱۳۱: سودای توام بی سرو بی سامان کرد ۱۳۱
- رباعی شماره ۱۳۲: روزی که سر از پرده برون خواهی کرد ۱۳۲
- رباعی شماره ۱۳۳: چون چهره تو ز کریه باشد پردرد ۱۳۳
- رباعی شماره ۱۳۴: گفتا که به کرد کوی ما خیره مکرد ۱۳۴
- رباعی شماره ۱۳۵: مکنر تو بد آنکه ذوفنون آید مرد ۱۳۵
- رباعی شماره ۱۳۶: رو کرد سر پرده اسرار مکرد ۱۳۶
- رباعی شماره ۱۳۷: آن بت که دل مرا فرا چنگ آورد ۱۳۷
- رباعی شماره ۱۳۸: بس دل که غم سود و زیان تو خورد ۱۳۸
- رباعی شماره ۱۳۹: هر کوبه جهان راه قلندر کسیرد ۱۳۹
- رباعی شماره ۱۴۰: چون پوست کشد کار دبه دندان کسیرد ۱۴۰
- رباعی شماره ۱۴۱: این اسب قلندری نه هر کس تازد ۱۴۱
- رباعی شماره ۱۴۲: کسبری که گرسنه شده نانی ارزد ۱۴۲

- رباعی شماره ۱۴۳: بادی که ز کوی آن محارین خیزد ۱۴۳
- رباعی شماره ۱۴۴: ای آنکه برت مردم بد، دو باشد ۱۴۴
- رباعی شماره ۱۴۵: دشنام که از لب تو مهوش باشد ۱۴۵
- رباعی شماره ۱۴۶: تو شیردلی شکار تو دل باشد ۱۴۶
- رباعی شماره ۱۴۷: این ضامن صبر من نخل خواهد شد ۱۴۷
- رباعی شماره ۱۴۸: در راه قلندری زیان سود تو شد ۱۴۸
- رباعی شماره ۱۴۹: بالای بتان چاکر بالای تو شد ۱۴۹
- رباعی شماره ۱۵۰: از فقر نشان نگر که در عود آمد ۱۵۰
- رباعی شماره ۱۵۱: در هجر تو ام قوت یک آه غاند ۱۵۱
- رباعی شماره ۱۵۲: نارفته به کوی صدق در گامی چند ۱۵۲
- رباعی شماره ۱۵۳: نقاش که بر نقش تو پرگار افکند ۱۵۳
- رباعی شماره ۱۵۴: مرغان که خروش بی نهایت کردند ۱۵۴
- رباعی شماره ۱۵۵: ای گل نه به سیم اگر به جانت بخرند ۱۵۵

- رباعی شماره ۱۵۶: این بی‌ریشان که سبزه سیم وزرند ۱۵۶
- رباعی شماره ۱۵۷: سیم رخ نه ای که بی تو نام تو برند ۱۵۷
- رباعی شماره ۱۵۸: سادات به یک بار همه مجبورند ۱۵۸
- رباعی شماره ۱۵۹: بایاد تو جام زهر چون نوش کشند ۱۵۹
- رباعی شماره ۱۶۰: تا عشق قد تو، همچو چنبر نکند ۱۶۰
- رباعی شماره ۱۶۱: عشق تو کرای شادی و غم نکند ۱۶۱
- رباعی شماره ۱۶۲: بسیار مکود لاکه سودی نکند ۱۶۲
- رباعی شماره ۱۶۳: یک دم سر زلف خویش پر خم نکند ۱۶۳
- رباعی شماره ۱۶۴: عشاق اگر دو کون پیش تو نهند ۱۶۴
- رباعی شماره ۱۶۵: عشق و غم تو اگر چه بی دادانند ۱۶۵
- رباعی شماره ۱۶۶: آنها که اسیر عشق دلدارانند ۱۶۶
- رباعی شماره ۱۶۷: آنها که دین حدیث آویخته‌اند ۱۶۷
- رباعی شماره ۱۶۸: دیده ز فراق تو زیان می‌بیند ۱۶۸

- رباعی شماره ۱۶۹: آن روز که مهر کارگردون زده اند ۱۶۹
- رباعی شماره ۱۷۰: تا در طلب مات همی کام بود ۱۷۰
- رباعی شماره ۱۷۱: آن ذات که پرورده اسرار بود ۱۷۱
- رباعی شماره ۱۷۲: هر بوده که او را صل ناپود بود ۱۷۲
- رباعی شماره ۱۷۳: دل بنده عاشقی تن آزاد چه سود باشد ۱۷۳
- رباعی شماره ۱۷۴: زن، زن زوفا شود ز زیور نشود ۱۷۴
- رباعی شماره ۱۷۵: ترسم که دل از وصل تو خرم نشود ۱۷۵
- رباعی شماره ۱۷۶: یک روز دولت به مهر مانگر آید ۱۷۶
- رباعی شماره ۱۷۷: آنی که فدای تو روان می باید ۱۷۷
- رباعی شماره ۱۷۸: گاهی فلکم گریستن فرماید ۱۷۸
- رباعی شماره ۱۷۹: روزی که بتم ز فوطه رخ بنماید ۱۷۹
- رباعی شماره ۱۸۰: مردی که به راه عشق جان فرساید ۱۸۰
- رباعی شماره ۱۸۱: آن باید آن که مرد عاشق آید ۱۸۱

- رباعی شماره ۱۸۲: آن عنبرنیم تاب در هم نگرید ۱۸۲
- رباعی شماره ۱۸۳: دی بنده چو آن لاله خندان تو دید ۱۸۳
- رباعی شماره ۱۸۴: اکنون که سیاهی ای دل چون خورشید ۱۸۴
- رباعی شماره ۱۸۵: ای دیدن تو راحت جانم جاوید ۱۸۵
- رباعی شماره ۱۸۶: ای خورشیدی که نورت از روی امید ۱۸۶
- رباعی شماره ۱۸۷: یک ذره نسیم خاک پایت بوزید ۱۸۷
- رباعی شماره ۱۸۸: کوئی که من از بلعجی دارم عار ۱۸۸
- رباعی شماره ۱۸۹: چون از اجل تو دید بر لوح آثار ۱۸۹
- رباعی شماره ۱۹۰: نازان و کرازان به وثاق آیدار ۱۹۰
- رباعی شماره ۱۹۱: از غایت بی تکلفی مادر هر کار ۱۹۱
- رباعی شماره ۱۹۲: نه چرخ به کام ما بگردد یک بار ۱۹۲
- رباعی شماره ۱۹۳: بخت و دل من زمن بر آورد دار ۱۹۳
- رباعی شماره ۱۹۴: ای کشته چوماه و بهچو خورشید سمر ۱۹۴

- رباعی شماره ۱۹۵: ای روی تو رخسده تراز قبله کبر ۱۹۵
- رباعی شماره ۱۹۶: آن کس که چو او نبود در دهر دگر ۱۹۶
- رباعی شماره ۱۹۷: بازی بکمر عشق چه کرد دست آغاز ۱۹۷
- رباعی شماره ۱۹۸: هرگز دل من به آشکارا و به راز ۱۹۸
- رباعی شماره ۱۹۹: اول توحید عشق کردی آغاز ۱۹۹
- رباعی شماره ۲۰۰: از عشق تو ای صنم به شهای دراز ۲۰۰
- رباعی شماره ۲۰۱: خوشخوشده بود آن صنم قاعده ساز ۲۰۱
- رباعی شماره ۲۰۲: نادیده ترا چو راه را کردم باز ۲۰۲
- رباعی شماره ۲۰۳: خواهی که ترا روی دهد صرف نیاز ۲۰۳
- رباعی شماره ۲۰۴: عقلی که همیشه باروانی دمساز ۲۰۴
- رباعی شماره ۲۰۵: شب گشت ز بهر آن دل فروزم روز ۲۰۵
- رباعی شماره ۲۰۶: ای گلبن نابوده او باش هنوز ۲۰۶
- رباعی شماره ۲۰۷: آسیمه سران بی نوایم هنوز ۲۰۷

- رباعی شماره ۲۰۸: بر چرخ نهاده پای بستیم هنوز ۲۰۸
- رباعی شماره ۲۰۹: ای در سر زلف تو صبا غم بر نیز ۲۰۹
- رباعی شماره ۲۱۰: درد دلم از طیبیه بوده مرس ۲۱۰
- رباعی شماره ۲۱۱: ای دیده زهر طرف که بر خیزد خس ۲۱۱
- رباعی شماره ۲۱۲: خواندیم کرسنه ماز دل یار هوس ۲۱۲
- رباعی شماره ۲۱۳: ای چون هستی برده دل من به هوس ۲۱۳
- رباعی شماره ۲۱۴: ای من به تو زنده، همچو مردم به نفس ۲۱۴
- رباعی شماره ۲۱۵: اندر طلبت خزار دل کرد هوس ۲۱۵
- رباعی شماره ۲۱۶: شمع که چو پروانه بود نزد تو کس ۲۱۶
- رباعی شماره ۲۱۷: بادی که بیاوری به ما جان چو نفس ۲۱۷
- رباعی شماره ۲۱۸: ای تن وطن بلای آن دلکش باش ۲۱۸
- رباعی شماره ۲۱۹: ای گشته دل و جان من از عشق تو لاش ۲۱۹
- رباعی شماره ۲۲۰: با من ز دریچه ای بسک دلکش ۲۲۰

- رباعی شماره ۲۲۱: ای عارض گل پوش سمن پاش تو خوش ۲۲۱
- رباعی شماره ۲۲۲: بر طرف قمر نهاده مشک و شکرش ۲۲۲
- رباعی شماره ۲۲۳: چون نذر ره‌ی در آبی ای دلبرکش ۲۲۳
- رباعی شماره ۲۲۴: نی آب دو چشم داری ای حور افش ۲۲۴
- رباعی شماره ۲۲۵: بایسنه این و آن چه کوی غم خویش ۲۲۵
- رباعی شماره ۲۲۶: می بر کف کیر و هر دو عالم بفروش ۲۲۶
- رباعی شماره ۲۲۷: ای برده دل من چو هزاران درویش ۲۲۷
- رباعی شماره ۲۲۸: که در پی دین رویم و که در پی کیش ۲۲۸
- رباعی شماره ۲۲۹: هر چند بود مردم دانا درویش ۲۲۹
- رباعی شماره ۲۳۰: دی آمدنی به حیرت از منزل خویش ۲۳۰
- رباعی شماره ۲۳۱: آراست بهار کوی و دروازه خویش ۲۳۱
- رباعی شماره ۲۳۲: از عشق تو ای سگدل کافر کیش ۲۳۲
- رباعی شماره ۲۳۳: معشوقه دلم به آتش انباشت چو شمع ۲۳۳

- رباعی شماره ۲۳۴: از یار و فاجوی کاذر هر باغ ۲۳۴
- رباعی شماره ۲۳۵: نیکوتری از آب روان اندر باغ ۲۳۵
- رباعی شماره ۲۳۶: نادیده من از عشق تو یک روز فراغ ۲۳۶
- رباعی شماره ۲۳۷: ای بیماری سرو ترا کرده کناغ ۲۳۷
- رباعی شماره ۲۳۸: در راه تو از سود و زیانم فارغ ۲۳۸
- رباعی شماره ۲۳۹: تا دید هوات در دلم غایت عشق ۲۳۹
- رباعی شماره ۲۴۰: بر سین سریر سر سپاه آمد عشق ۲۴۰
- رباعی شماره ۲۴۱: جز من به جهان نبود کس در خور عشق ۲۴۱
- رباعی شماره ۲۴۲: تحویل کنم نام خود از دقتر عشق ۲۴۲
- رباعی شماره ۲۴۳: جز تیر بلا نبود در ترکش عشق ۲۴۳
- رباعی شماره ۲۴۴: گویند که کرده ای دلت برده عشق ۲۴۴
- رباعی شماره ۲۴۵: کی بسته کند عقل سر پرده عشق ۲۴۵
- رباعی شماره ۲۴۶: چشمی دارم ز اشک پیانه عشق ۲۴۶

- رباعی شماره ۲۴۷: خورشید سباز سوزد از سایه عشق ۲۴۷
- رباعی شماره ۲۴۸: آن روز که شیر خوردم از دایه عشق ۲۴۸
- رباعی شماره ۲۴۹: کردی تو پریر آب وصل از رخ پاک ۲۴۹
- رباعی شماره ۲۵۰: ای آصف این زمانه از خاطر پاک ۲۵۰
- رباعی شماره ۲۵۱: زین پیش به شهای سیاه شبه ناک ۲۵۱
- رباعی شماره ۲۵۲: ناید به کف آن زلف سمن مال به مال ۲۵۲
- رباعی شماره ۲۵۳: هر چند شدم ز عش تو خوار و نخل ۲۵۳
- رباعی شماره ۲۵۴: ای عمد تو عمد دوستان سرپل ۲۵۴
- رباعی شماره ۲۵۵: از گفته بدگوی تو چون هر عاقل ۲۵۵
- رباعی شماره ۲۵۶: با چهره آن مکار خندان ای گل ۲۵۶
- رباعی شماره ۲۵۷: ای عمر عزیز داده بر باد ز جهل ۲۵۷
- رباعی شماره ۲۵۸: در عش تو خفته، پجو ابروی تو ام ۲۵۸
- رباعی شماره ۲۵۹: از روی عتاب اگر چه کوئی سر دم ۲۵۹

- رباعی شماره ۲۶۰: بسیار ز عاشقت غمها خوردم ۲۶۰
- رباعی شماره ۲۶۱: بردل ز غم فراق داغی دارم ۲۶۱
- رباعی شماره ۲۶۲: هر بار ز دیده از تو در تیارم ۲۶۲
- رباعی شماره ۲۶۳: هر روز به درد از تو نویدی دارم ۲۶۳
- رباعی شماره ۲۶۴: نامت پس ازین یار به اسم دارم ۲۶۴
- رباعی شماره ۲۶۵: در خواب که از دل شب آتش بیزم ۲۶۵
- رباعی شماره ۲۶۶: چون در غم آن مکار سرکش باشم ۲۶۶
- رباعی شماره ۲۶۷: گفتم خود را ز خس نگهداری چشم ۲۶۷
- رباعی شماره ۲۶۸: افسرده شد از دم دنا نم دم چشم ۲۶۸
- رباعی شماره ۲۶۹: گر با فلکم کنی برابر بشم ۲۶۹
- رباعی شماره ۲۷۰: روز آمد و بر کشید خورشید علم ۲۷۰
- رباعی شماره ۲۷۱: تیغ از کف و بازوی تو ای فخر ارم ۲۷۱
- رباعی شماره ۲۷۲: چون گل صنما جامه به صد جا چاکم ۲۷۲

- رباعی شماره ۲۷۳: بادولت حسن دوست اندر حکم ۲۷۳
- رباعی شماره ۲۷۴: ای بسته به تو مهر و وفا یک عالم ۲۷۴
- رباعی شماره ۲۷۵: ای کشته فراق تو غم افزای دلم ۲۷۵
- رباعی شماره ۲۷۶: پرشد ز شراب عشق جانا جامم ۲۷۶
- رباعی شماره ۲۷۷: یک بوسه بر آن لبان خندان نزنم ۲۷۷
- رباعی شماره ۲۷۸: بی وصل تو زندگانی ای مه چکنم ۲۷۸
- رباعی شماره ۲۷۹: کیرم ز غمت جان و خرد پیر کنم ۲۷۹
- رباعی شماره ۲۸۰: دارد پشتم ز وعده خام تو خم ۲۸۰
- رباعی شماره ۲۸۱: ای چون شکن زلف تو پشتم خم خم ۲۸۱
- رباعی شماره ۲۸۲: از آمدنم فرو درنج بدنم ۲۸۲
- رباعی شماره ۲۸۳: بابا همیشه در عتابش مینم ۲۸۳
- رباعی شماره ۲۸۴: فحیحی که به آمدنت منصور شوم ۲۸۴

- رباعی شماره ۲۸۵: در وصل شب و روز شمر دیم بهم ۲۸۵
- رباعی شماره ۲۸۶: مجرم رخ تو که مابد و آسایم ۲۸۶
- رباعی شماره ۲۸۷: چونی بودم بود به گل دریایم ۲۸۷
- رباعی شماره ۲۸۸: کفتم که مگردل ز تو برداشته ایم ۲۸۸
- رباعی شماره ۲۸۹: چون می دانی همه ز خاک و آیم ۲۸۹
- رباعی شماره ۲۹۰: یک چند در اسلام فرس تاخته ایم ۲۹۰
- رباعی شماره ۲۹۱: راحت همه از غمی برانداخته ایم ۲۹۱
- رباعی شماره ۲۹۲: از دیده دم خرید روی تو شدیم ۲۹۲
- رباعی شماره ۲۹۳: ما شربت هجر تو چشیدیم و شدیم ۲۹۳
- رباعی شماره ۲۹۴: زان یک نظر نمان که ما دیدیم ۲۹۴
- رباعی شماره ۲۹۵: کاری که نه با تویی نظام انکاریم ۲۹۵
- رباعی شماره ۲۹۶: تا نطن نسری که از تو آگاه تریم ۲۹۶
- رباعی شماره ۲۹۷: مانده باد اگر چه بی پا و سریم ۲۹۷

- رباعی شماره ۲۹۸: باخوی بد تو کر چه در پر خاشیم ۲۹۸
- رباعی شماره ۲۹۹: ای روی تو پاکیزه تر از کف کلیم ۲۹۹
- رباعی شماره ۳۰۰: قائم به خودی از آن شب و روز متیم ۳۰۰
- رباعی شماره ۳۰۱: قلاشیم و لا ابالی حالیم ۳۰۱
- رباعی شماره ۳۰۲: مستیم ز بند گیت ماشادای جان ۳۰۲
- رباعی شماره ۳۰۳: اکنون که زدونی ای جهان گذران ۳۰۳
- رباعی شماره ۳۰۴: عقلی که خلاف تو گزیدن توان ۳۰۴
- رباعی شماره ۳۰۵: یک شب غم بهران تو ای جان جهان ۳۰۵
- رباعی شماره ۳۰۶: که سوی من آیی از لطیفی پویان ۳۰۶
- رباعی شماره ۳۰۷: آزار ترا کر چه نهادم کردن ۳۰۷
- رباعی شماره ۳۰۸: اندر دیار ننگ باید بودن ۳۰۸
- رباعی شماره ۳۰۹: در بند بلای آن بت کش بودن ۳۰۹
- رباعی شماره ۳۱۰: تا چند ز سودای جهان میمودن ۳۱۰

- رباعی شماره ۳۱۱: ای دیده زهر طرف که برخیزد خس ۳۱۱
- رباعی شماره ۳۱۲: گر شاد نخواهی این دلم شاد مکن ۳۱۲
- رباعی شماره ۳۱۳: فرمان حود قنه انگیز مکن ۳۱۳
- رباعی شماره ۳۱۴: تابا خودی ارچه همشینی با من ۳۱۴
- رباعی شماره ۳۱۵: که بروزی به دامنم بردا من ۳۱۵
- رباعی شماره ۳۱۶: اکنون که سدهوای تو داد از من ۳۱۶
- رباعی شماره ۳۱۷: که یار شوی تو با ملاست کر من ۳۱۷
- رباعی شماره ۳۱۸: با من شب و روز کرم بودی به سخن ۳۱۸
- رباعی شماره ۳۱۹: ای چون گل نو کشفه بر طرف چمن ۳۱۹
- رباعی شماره ۳۲۰: پندی دهمت اگر پذیری ای تن ۳۲۰
- رباعی شماره ۳۲۱: ای یار قلندر خراباتی من ۳۲۱
- رباعی شماره ۳۲۲: که کرده بدی تو آزمون دل من ۳۲۲
- رباعی شماره ۳۲۳: بد کمتر ازین کن ای بت سیمین تن ۳۲۳

- رباعی شماره ۳۲۴: ای شاه چو لاله دارد از تو دشمن ۳۲۴
- رباعی شماره ۳۲۵: بی تیر غمت پشت کمان دارم من ۳۲۵
- رباعی شماره ۳۲۶: غمهای تو در میان جان دارم من ۳۲۶
- رباعی شماره ۳۲۷: بختی نه که باد دوست در آیمیزم من ۳۲۷
- رباعی شماره ۳۲۸: ای بی سببی همیشه آزرده من ۳۲۸
- رباعی شماره ۳۲۹: چون آمد شد بریدم از کوی تو من ۳۲۹
- رباعی شماره ۳۳۰: از عشوه چرخ در امانم ز تو من ۳۳۰
- رباعی شماره ۳۳۱: دلباهمه آب کشت و جانها همه خون ۳۳۱
- رباعی شماره ۳۳۲: در جنب کرانی تو ای نوشگین ۳۳۲
- رباعی شماره ۳۳۳: بهرام دو اندر دو جوینده کین ۳۳۳
- رباعی شماره ۳۳۴: پارچه نمی کرد و کفرم تمکین ۳۳۴
- رباعی شماره ۳۳۵: آب ارچه نمی رود به جویم باتو ۳۳۵
- رباعی شماره ۳۳۶: ای طالع سعد روح فرخنده به تو ۳۳۶

- رباعی شماره ۳۳۷: ای قامت سروگشته کوتاه به تو ۳۳۷
- رباعی شماره ۳۳۸: آنی که حد و چو برک بیدست از تو ۳۳۸
- رباعی شماره ۳۳۹: بی آنکه به کس رسید پیوند از تو ۳۳۹
- رباعی شماره ۳۴۰: جز کرد دلم گشت ندانم غم تو ۳۴۰
- رباعی شماره ۳۴۱: ای مجلس ماز مجلس خرم تو ۳۴۱
- رباعی شماره ۳۴۲: ای بی تو دلیل اشوب و ادهم تو ۳۴۲
- رباعی شماره ۳۴۳: چون موی شدم ز رشک سیر این تو ۳۴۳
- رباعی شماره ۳۴۴: دل سوخته شد در تف اندیشه تو ۳۴۴
- رباعی شماره ۳۴۵: ای زلف و رخ تو یایه پیشه تو ۳۴۵
- رباعی شماره ۳۴۶: ای همت صد هزار کس در پی تو ۳۴۶
- رباعی شماره ۳۴۷: دل کیست که کوهری فشانم بی تو ۳۴۷
- رباعی شماره ۳۴۸: چون آتش تیزی قرارم بی تو ۳۴۸
- رباعی شماره ۳۴۹: ای عقل اگر چند شیرینی وون شو ۳۴۹

- رباعی شماره ۳۵۰: اندر ره عشق دلبران صادق کو ۳۵۰
- رباعی شماره ۳۵۱: باز آن پسر چه زنج خوش زن کو ۳۵۱
- رباعی شماره ۳۵۲: ای معتبران شهر و الیتان کو ۳۵۲
- رباعی شماره ۳۵۳: گفتی کله کرده ای زمن با که ومه ۳۵۳
- رباعی شماره ۳۵۴: ما ذات نهاده بر صفاتیم همه ۳۵۴
- رباعی شماره ۳۵۵: کربد کوی ترا بدی گفت ای ماه ۳۵۵
- رباعی شماره ۳۵۶: از بهر یکی بوس به دو ماه ای ماه ۳۵۶
- رباعی شماره ۳۵۷: با من ز دریچه ای مشک دخواه ۳۵۷
- رباعی شماره ۳۵۸: زین عالم بی وفا سپردازی به ۳۵۸
- رباعی شماره ۳۵۹: کز توبه صلاح خویش کم نازی به ۳۵۹
- رباعی شماره ۳۶۰: جز یاد تو دل بهره بستم توبه ۳۶۰
- رباعی شماره ۳۶۱: با من دو خزار عشوه بفروخته ای ۳۶۱
- رباعی شماره ۳۶۲: در جامه و فوطه سخت خرم شده ای ۳۶۲

- رباعی شماره ۳۶۳: ای آنکه تو رحمت خدایی شده ای ۳۶۳
- رباعی شماره ۳۶۴: تانقطه خال مشک بر رخ زده ای ۳۶۴
- رباعی شماره ۳۶۵: هرچند به دلبری کنون آمده ای ۳۶۵
- رباعی شماره ۳۶۶: در حسن چو عشق نادرست آمده ای ۳۶۶
- رباعی شماره ۳۶۷: خشودی تو بجویم ای مولایی ۳۶۷
- رباعی شماره ۳۶۸: چون ناراکرم فروختن فریایی ۳۶۸
- رباعی شماره ۳۶۹: کفتم که بزم از تو ای مینایی ۳۶۹
- رباعی شماره ۳۷۰: ای سوسن آزاد ز بس رعنائی ۳۷۰
- رباعی شماره ۳۷۱: تا تو ز دون وفای او می جویی ۳۷۱
- رباعی شماره ۳۷۲: غم کی خورد آنکه شادمانش تویی ۳۷۲
- رباعی شماره ۳۷۳: بنیرار شواز خود که زیان تو تویی ۳۷۳
- رباعی شماره ۳۷۴: مردی که برای دین سوارست تویی ۳۷۴
- رباعی شماره ۳۷۵: چون حله دهی نیک سوارا که تویی ۳۷۵
- رباعی شماره ۳۷۶: خود ماه بود چنین منور که تویی ۳۷۶

- رباعی شماره ۳۷۷: روشن تر از آفتاب و ماهی کوئی ۳۷۷
- رباعی شماره ۳۷۸: جایی که نمودی آن رخ روح افزای ۳۷۸
- رباعی شماره ۳۷۹: با خصم تو از پی تو ای دهر آرای ۳۷۹
- رباعی شماره ۳۸۰: در عشق تو ای سکر لب روح افزای ۳۸۰
- رباعی شماره ۳۸۱: خود را چو عطادهی فراوان مستای ۳۸۱
- رباعی شماره ۳۸۲: در پیش خودم همی کنی آنجایی ۳۸۲
- رباعی شماره ۳۸۳: شب را سلب روز فروزان کردی ۳۸۳
- رباعی شماره ۳۸۴: صد چشمه ز چشم من براندی و شدی ۳۸۴
- رباعی شماره ۳۸۵: ای رفته و دل برده چنین نمندی ۳۸۵
- رباعی شماره ۳۸۶: ای دل نبوش از آن صنم دلداری ۳۸۶
- رباعی شماره ۳۸۷: دهر خم زلف مشکبیزی داری ۳۸۷
- رباعی شماره ۳۸۸: زان چشم چو ز کس که به من درنگری ۳۸۸
- رباعی شماره ۳۸۹: کیرم که غم بجز و صالم نخوری ۳۸۹

- رباعی شماره ۳۹۰: از نکتهٔ فاضلان به اندام تری ۳۹۰
- رباعی شماره ۳۹۱: گفتی که چو راه آشنایی کسری ۳۹۱
- رباعی شماره ۳۹۲: باشد همه را چو بر ستارهٔ سحری ۳۹۲
- رباعی شماره ۳۹۳: راهی که به اندیشهٔ دل می سپری ۳۹۳
- رباعی شماره ۳۹۴: هست از دم من همیشه چرخ اندودی ۳۹۴
- رباعی شماره ۳۹۵: چون بلبل داریم برای بازی ۳۹۵
- رباعی شماره ۳۹۶: کشتم ز غم فراق دیادوزی ۳۹۶
- رباعی شماره ۳۹۷: در هجر تو کرم گم گراید به خسی ۳۹۷
- رباعی شماره ۳۹۸: تا شیری به طعم مستی نرسی ۳۹۸
- رباعی شماره ۳۹۹: در خدمت ما اگر زمانی باشی ۳۹۹
- رباعی شماره ۴۰۰: تا چند ز جان مستمند اندیشی ۴۰۰
- رباعی شماره ۴۰۱: ای عود بهشت فصل بیدی تا کی ۴۰۱
- رباعی شماره ۴۰۲: بیداد تو بر جان سنایی تا کی ۴۰۲

- رباعی شماره ۴۰۳: کز دنیا رابه خاشه ای داشتی ۴۰۳
- رباعی شماره ۴۰۴: می خور که طریخان جهان را دردی ۴۰۴
- رباعی شماره ۴۰۵: کز آمدنم ز من بدی ندمی ۴۰۵
- رباعی شماره ۴۰۶: کز من سرنا زهر خسی داشتی ۴۰۶
- رباعی شماره ۴۰۷: کز من چو تو سکین دل و ناخوش خومی ۴۰۷
- رباعی شماره ۴۰۸: ای شمع ترا نگفتم از نادانی ۴۰۸
- رباعی شماره ۴۰۹: ای آنکه مرابه جای عقل و جانی ۴۰۹
- رباعی شماره ۴۱۰: پرسی که ز بهر مجلس افروختنی ۴۱۰
- رباعی شماره ۴۱۱: یک روز نباشد که تو با کبر و منی ۴۱۱
- رباعی شماره ۴۱۲: گفتم چو لبی بوسه ده ای بی معنی ۴۱۲
- رباعی شماره ۴۱۳: تا مخرقه و رانده هردن شوی ۴۱۳
- رباعی شماره ۴۱۴: جز راه قلندر و خرابات موسی ۴۱۴
- رباعی شماره ۴۱۵: کیرم که مقدم مقالات شوی ۴۱۵

- رباعی شماره ۴۱۶: باهتر تاری سوخته چون پودشوی ۴۱۶
- رباعی شماره ۴۱۷: بر خاک نهم پیش تو سر کر خواهی ۴۱۷
- رباعی شماره ۴۱۸: تمانی ز غم جهان امانی خواهی ۴۱۸
- رباعی شماره ۴۱۹: از خلق ز راه تنیز کوشی ز بهی ۴۱۹
- رباعی شماره ۴۲۰: تاشد صناعش تو همراه بهی ۴۲۰
- رباعی شماره ۴۲۱: ای شور چو آب کامه و تلخ چومی ۴۲۱

رباعی شماره ۱: عشقت مرا بهینه ترکیش بتا

عشقت مرا بهینه ترکیش بتا	نوشتت مرا از عشق تو نیش بتا
من می باشم ز عشق تو ریش بتا	نه پای تو کیرم نه سر خویش بتا

رباعی شماره ۲: در دست منت همیشه دامن بادا

و آنجا که ترا پای سر من بادا	در دست منت همیشه دامن بادا
ای دوست همه جهانیت دشمن بادا	بر کم نبود که کس ترا دارد دوست

رباعی شماره ۳: عفتا تو در آتش نهادی مارا

عفتا تو در آتش نهادی مارا	درمای بلا همه گشادی مارا
صبرابه تو در گریختم تا چکنی	تو نیربه دست هجر دادی مارا

رباعی شماره ۴: آنی که قرار باتو باشد مارا

آنکی که قرار باتو باشد مارا	مجلس چو بهار باتو باشد مارا
هر چند بسی به کرد سیر کردم	آخر سرو کار باتو باشد مارا

رباعی شماره ۵: ای کبک شکار نیست جز باز ترا

ای کبک شکار نیست جز باز ترا	بر اوج فلک باشد پرواز ترا
زان می توان شناختن راز ترا	در پرده کسی نیست هم آواز ترا

رباعی شماره ۷: هر چند بسوختی به هرباب مرا

هر چند بسوختی به هرباب مرا	چون می نهد آب تو پایاب مرا
زین بیش مکن به خیره دتاب مرا	دریافت مرا غم تو، دریاب مرا

رباعی شماره ۷: چون دوست نمود راه طامات مرا

چون دوست نمود راه طامات مرا   از ره نبرد رنگ عبادات مرا

چون سجده، همی نماید آفات مرا   محراب ترا باد و خرابات مرا

رباعی شماره ۸: در منزل وصل توشه ای نیست مرا

وز خرم عشق خوشه ای نیست مرا	در منزل وصل توشه ای نیست مرا
کمتر باشد که گوشه ای نیست مرا	گر بگریم ز صحبت نا اهلان

رباعی شماره ۹: در دل ز طرب شگفته باغیت مرا

در دل ز طرب شگفته باغیت مرا   بر جان ز عدم نهاده باغیت مرا

خالی ز خیالها و باغیت مرا   از هستی و نیستی فراغیت مرا

رباعی شماره ۱۰: اندوه تو دلشاد کند مرجان را

کفر تو دهد بار کمی ایمان را	اندوه تو دلشاد کند مرجان را
باد تو کمر طلب کند درمان را	دل راحت وصل تو میناد می

رباعی شماره ۱۱: کی باشد که ز طلعت دون شما

مارتہ ورستہ ریش ملعون شما	کی باشد کہ ز طلعت دون شما
چون... خرمی کرد در... شما	مانیز بکر دیم و نباید کشتن

رباعی شماره ۱۲: کردی نبردز بوسه از افسرما

کردی نبردز بوسه از افسرما	کربوسه به نام خودزنی بر سرما
تازان خودی مکرد کرد درما	یاچاکر خویش باش یاچاکرما

رباعی شماره ۱۳: در دل کردی قصد بداندیشی ما

ظاهر کردی عیب کجایشی ما	در دل کردی قصد بداندیشی ما
بگرفت ملائت ز درویشی ما	ای بسته به اختیار خود خویشی ما

رباعی شماره ۱۴: زان سوزد چشم تو زان ریزد آب

زان سوزد چشم تو زان ریزد آب	کاذب ابروت خفته بدست و خراب
ابروی تو محراب و بسوزد به عذاب	هر مست که او، نخبند اندر محراب

رباعی شماره ۱۵: تادر چشمم نشسته بودی در تاب

تادر چشمم نشسته بودی در تاب	پیوسته‌امی برینختی در خوشاب
واکنون که برون شدن به رسم ز عذاب	چون دیده ز خس برست کم ریزد آب

رباعی شماره ۱۶: بادل گفتم: چگونه ای، داد جواب

بادل گفتم: چگونه ای، داد جواب	من بر سر آتش و تو سر بر سر آب
ناخونده ز وصل دوست یک جام شراب	افتاده چنین که بنیم مست و خراب

رباعی شماره ۱۷: کفتی که کیت ینم ای در خوشاب

کفتی که کیت ینم ای در خوشاب	دریاب مرا و خویشتن را دریاب
کایام چنان بود که شهاگذرد	کزدور خیال هم نینیم به خواب

رباعی شماره ۱۸: آنکس که ز عابدی در ایام شراب

نشید کس از زبان او نام شراب	آنکس که ز عابدی در ایام شراب
کز محبره فرمود کنون جام شراب	از عشق چنان بماند در دام شراب

رباعی شماره ۱۹: روز از دور خست بروشنی ماند عجب

روز از دور خست بروشنی ماند عجب	آن مقنعه چو شب نکویی چه سبب
کویی که به ماهی نایی ز طرب	کاینک سر روز ماهی کرد دشب

رباعی شماره ۲۰: ای مجلس تو چو بخت نیک اصل طرب

ای مجلس تو چو بخت نیک اصل طرب   وین در سخنها تو روز اندر شب

خوشید ما را چو ز پر خست نسب   خوشید زیننی و چو چرخ چو عجب

رباعی شماره ۲۱: لبهات می ست و می بود اصل طرب

لبهات می ست و می بود اصل طرب	چندان ترشی درونکویی چه سبب
تو از نمک آنچنان ترش داری لب	گرمی ز نمک ترش شود نیست عجب

رباعی شماره ۲۲: نیلوفر و لاله هر دو بی هیچ سبب

نیلوفر و لاله هر دو بی هیچ سبب	این پوشد نیل و آن به خون شود لب
می شویم و می پوشم ای نوشین لب	در بحر تورخ به خوان و از نیل سلب

رباعی شماره ۲۳: تابشیدم که گرمی از آتش تب

کرمی سوی دل بردم و سردی سوی لب	تابشیدم که گرمی از آتش تب
تب باتو و مرک بامن این هست عجب	مرکت ندیمم از فراق همه شب

رباعی شماره ۲۴: از روی تو وزلف تو روز آمد و شب

از روی تو وزلف تو روز آمد و شب	ای روز و شب تو روز و شب کرده عجب
تا عشق مرا روز و شبست هست سبب	چون روز و شبست کنم شب و روز طلب

رباعی شماره ۲۵: تادیده ام آن سیب خوش دوست فریب

تادیده ام آن سیب خوش دوست فریب	کو بر لب نوشین تومی زد آسب
اندیشه آن خود از دلم بردشکب	تا از چه گرفت جای شفتا لو سب

رباعی شماره ۲۶: بی خوابی شب جان مرا کر چه بکاست

جربیداری ز روی انصاف خطاست	بی خوابی شب جان مرا کر چه بکاست
عذر قدش به سالها توان خواست	باشد که خیال او شبی رنج شود

رباعی شماره ۲۷: ای جان عزیز تن باید پرداخت

ای جان عزیز تن باید پرداخت	کربانم عشق و عاشقی خواهی ساخت
اندر دل کن ز عشق خواری و نواخت	باروی نکو چو عاشقی خواهی باخت

رباعی شماره ۲۸: آن موی که سوز عاشقان می انگیزد

آن موی که سوز عاشقان می انگیزد   کز یک شکنش هزار دلداده گریخت
آخر از زمانه رنگی آمیزد   تاد کفش از موی سپید پاک بریخت

رباعی شماره ۲۹: در دوستی ای صنم چو دادم دادت

در دوستی ای صنم چو دادم دادت	بر من ز چه روی دشمنی افتادت
دشمن خوانی مرا و خوانم بادت	ای دوست چو من هزار دشمن بادت

رباعی شماره ۳۰: ای مانده زمان بنده اندریادت

ای مانده زمان بنده اندریادت	دوست ملک ز آفرینش دادت
تو عید منی به عیدینم شادت	ای عید رهی عید مبارک بادت

رباعی شماره ۳۱: ای کرده فلک به خون من نامزدت

ای کرده فلک به خون من نامزدت	دیدار نکوداده و برده خردت
ز اقبال قبول تو و ز ادبار ردت	من خود رستم و ای تو و خمی بدت

رباعی شماره ۳۲: صدار به بوسه آرمودم پارت

صدار به بوسه آرمودم پارت	بس بوسه دینغ یافتم هر بارت
گفتم که کنون کشید خواهم بارت	با این همه هم به کار ناید کارت

رباعی شماره ۳۳: ای خواجه محمد ای محمد سیرت

ای خواجه محمد ای محمد سیرت	ای در خورتاج هر دو هم نام و سرت
پیدا به شاد و تن سه اصل فطرت	ز آن روی سخا ز تو و علم از پدرت

رباعی شماره ۳۴: زین پس هر چون که داردم دوست رواست

زین پس هر چون که داردم دوست رواست	گفتار یفتاد و خصومت برخاست
آزادی و عشق چون همی باید راست	بنده شدم و نهادم از یک سو خواست

رباعی شماره ۳۵: خورشیده زیردام معشوقه ماست

خورشیده زیردام معشوقه ماست	مه با همه حسن نام معشوقه ماست
امروز جهان به کام معشوقه ماست	عالم همه بانگ و نام معشوقه ماست

رباعی شماره ۳۶: بیرون جهان همه درون دل ماست

بیرون جهان همه درون دل ماست	این هر دو سرا، یگان یگان منزل ماست
ز حمت همه در نهاد آب و گل ماست	پیش از دل و گل چه بود آن منزل ماست

رباعی شماره ۳۷: روز از طلبت پرده بیکاری ماست

روز از طلبت پرده بیکاری ماست   شهباز غمت حجره بیداری ماست

هجران تو پیرایه غمخواری ماست   سودای تو سرایه هشیاری ماست

رباعی شماره ۳۸: هر باطل را که رهگذر بر گل ماست

هر باطل را که رهگذر بر گل ماست	تو نداری که منرش در دل ماست
آنجا که نهاد قبلهٔ مقبل ماست	در ازل و عشق ابد حاصل ماست

رباعی شماره ۳۹: ہجرت بہ دلم چو آتشی در پیوست

ہجرت بہ دلم چو آتشی در پیوست   آب چشمم قوت اورا بنکست
چون خواستم از یاد غمت کشتن مست   بکرفت مرا خاک سرکوی تو دست

رباعی شماره ۴۰: دستی که حایل تو بودی پیوست

دستی که حایل تو بودی پیوست	پایی که مراند تو آوردی مست
زان دست به جز بندارم برپای	زان پای به جز بادارم در دست

رباعی شماره ۴۱: تازلف بتم به بند زنجیر نیست

تازلف بتم به بند زنجیر نیست	سرکشته همی روم نه شیار و نه مست
کویم بکرم زلف ترا هر چون هست	نه طاقت دل یا بزم و نه قوت دست

رباعی شماره ۴۲: خواهیم که به اندیشه و یارای درست

خود را به در اندازم ازین واقعه چست	خواهم که به اندیشه و یارای درست
هریک زده دست عجز در شاخی ست	کز مذهب این قوم ملالم بگرفت

رباعی شماره ۴۳: کفتم پس از آنمه طلبهای درست

پاداش همان یکشبه وصل آمد چست	کفتم پس از آنمه طلبهای درست
زان یکشبه راهنوز باقی برتست	برگشت به خنده گفت ای عاشق سست

رباعی شماره ۴۴: مست بتا چشم تو و تیر به دست

مست بتا چشم تو و تیر به دست	بس کس که به تیر چشم مست تو بخت
گر پوشد عارضت زره عذرش هست	از تیر برسد همه کس خاصه ز مست

رباعی شماره ۴۵: ای مه تویی از چهار کوهر شده هست

ای مه تویی از چهار کوهر شده هست	زینست که در چهار جایی پیوست
در چشم آبی و آتشی اندر دل	بر سر خاکی و بادی اندر کف دست

رباعی شماره ۴۶: چون من به خودی نیادم روز نخست

چون من به خودی نیادم روز نخست   گر غم خورم از بهر شدن ناید چست
هر چند رهی اسیر در قبضه توست   زین آمد و شد رضای تو باید جست

رباعی شماره ۴۷: ای چون گل و مل در به در و دست به دست

هر جاز تو خرمی و هر کس ز تو مست	ای چون گل و مل در به در و دست به دست
جز خار و خار از تو چه برداند بست	آنرا که شبی با تو بود خاست و نشست

رباعی شماره ۴۸: ای نیست شده ذات تو در پرده هست

ای نیست شده ذات تو در پرده هست	ای صومعه ویران کن و زنا پرست
مردانه کنون چو عاشقان می در دست	کرد در کفر کرد و کرد سر مست

رباعی شماره ۴۹: کُشگر که عشق عارض خرم تست

کُشگر که عشق عارض خرم تست	ز بجزیر بلا زلف خم اندر خم تست
آسایش صد هزار جان یک دم تست	ای شادی آن دل که در آن دل غم تست

رباعی شماره ۵۰: کیرم که چو گل همه نکویی باست

کیرم که چو گل همه نکویی باست	چون بلبل راه خوبکویی باست
چون آینه خوی عیب جویی باست	چه سود که شیمت دورویی باست

رباعی شماره ۵۱: محراب جهان جمال رخساره تست

محراب جهان جمال رخساره تست	سلطان فلک اسیر و بیچاره تست
شور و شر و شرک و زهد و توحید و یقین	در گوشه چشمهای خونخواره تست

رباعی شماره ۵۲: امروز بیزانچه ترا پیوندست

امروز بیزانچه ترا پیوندست	کانهامه بر جان تو فردا بندست
سودی طلب از عمر که سرمایهٔ عمر	روزی چندست و کس نداند چندست

رباعی شماره ۵۳: بر من فلک اردست جفا کتر دست

بر من فلک اردست جفا کتر دست	شاید که بسی وفا و خوبی کرد دست
امروز به محنتم از آن از سر و دست	تا در دهان خورد که صافی خورد دست

رباعی شماره ۵۴: تاجان مراباده مهرت سودست

تاجان مراباده مهرت سودست	جان و دلم از رنج غمت ناسودست
کرباده به کوهر اصل شادی بودست	پس چونکه زباده تورنج افزودست

رباعی شماره ۵۵: در دام تو هر کس که گرفتار ترست

در چشم تو ای جان جهان خوار ترست	در دام تو هر کس که گرفتار ترست
ای دوست به اتفاق غمخوار ترست	وان دل که ترا به جان خریدار ترست

رباعی شماره ۵۶: مژگان و لبش عذرو عذابی دگرست

مژگان و لبش عذرو عذابی دگرست	وز کبر و ز لطف آتش و آبی دگرست
بی شک داند آنکه خردمند بود	کان آفت آب آفتاب دگرست

رباعی شماره ۵۷: هر خوش پسری را حرکات دگرست

هر خوش پسری را حرکات دگرست	واندر لب هر یکی حیات دگرست
کویند مزاج مرک دارد هجران	هجر پسران خوش مات دگرست

رباعی شماره ۵۸: هر روز مرابطه تو نیازی دگرست

هر روز مرابطه تو نیازی دگرست	باد و لب نوشین تو رازی دگرست
هر روز ترا طریق و سازی دگرست	جگر و عتاب و نازی دگرست

رباعی شماره ۵۹: در شهر هر آنکسی که او مشهورست

در شهر هر آنکسی که او مشهورست   دانم که زرد پای تو رنجورست
هستی به معانی تو جهانی دیگر   پایی که جهانی نکشد معذورست

رباعی شماره ۶۰: غم خوردن این جهان فانی هوست

غم خوردن این جهان فانی هوست	از هستی مابه نیستی یک نفست
نیکوئی کن اگر ترا دست رست	کین عالم یادگار بسیار کست

رباعی شماره ۶۱: در دیده کبر کبریا می تو بست

در دیده کبر کبریا می تو بست	در کیه فقر کیمیا می تو بست
کوران هزار ساله را در ره عشق	یک ذره ز گرد تو تیا می تو بست

رباعی شماره ۶۲: کر کویم جان فداکنم جان نفست

کر کویم جان فداکنم جان نفست	کر کویم دل فداکنم دل هوست
کر ملک فداکنم همان ملک خست	کی برتر ازین سه بنده را دست رست

رباعی شماره ۶۳: تا این دل من همیشه عشق اندیش ست

تا این دل من همیشه عشق اندیش ست   هر روز مرا تازه بلایی پیش ست
عیم نکنید اگر دل من ریش ست   کز عشق مراد خانه ویران بیهشت

رباعی شماره ۶۴: زین روی که راه عشق را ہی تنگ ست

زین روی که راه عشق را ہی تنگ ست	نه بر خودمان صلح و نه بر کس جنگ ست
می باید می چه جای نام و تنگ ست	کاذب ره عشق کفر و دین هم رنگ ست

رباعی شماره ۵۶: ار نیست دهن فرونت ار هست کمت

ار نیست دهن فرونت ار هست کمت   کو بی به مثل وجودش اندر عدم ست
درد است و دو است هم شفا و الم ست   کو بی ملک الموت و میجا بهم ست

رباعی شماره ۶۶: تنگی دهن یار ز اندیشه کمست

تنگی دهن یار ز اندیشه کمست	اندیشه بآبرون هستی ستمست
گر هست به نیتی چرا متهمت	ار نیست فروشدست و رهت کمست

رباعی شماره ۶۷: هر روز مرا ز عشق جان انجامت

هر روز مرا ز عشق جان انجامت	جانیت و طیفه از دو تابداست
یک جان دو شود چو یابم از انعامت	از دو لب تو چهار حرف از نامت

رباعی شماره ۶۸: آنجا که سرتیغ ترا یافتن ست

آنجا که سرتیغ ترا یافتن ست   جان را سوی او به عشق بشتافتن ست
زان تیغ اگر چه روی بر تافتن ست   یک جان دادن هزار جان یافتن ست

رباعی شماره ۶۹: آنم که مرا نه دل نه جان و نه تست

آنم که مرا نه دل نه جان و نه تست	بر من زمین از صفات هستی بدست
تا نطن نبری که هستی من ز نیست	آن سایه زمین نیست که از پیر نیست

رباعی شماره ۷۰: برهان محبت نفس سرودنست

برهان محبت نفس سرودنست	عنوان نیاز چهره زردنست
میدان وفادل جوانمردنست	درمان دل سوختگان دردنست

رباعی شماره ۷۱: شہاز فراق تو دلم پر خوست

شہاز فراق تو دلم پر خوست	وز بی خوابی دو دیدہ برگردونست
چون روز آید زبان حالم گوید	کای برد بادا د حالست چونست

رباعی شماره ۷۲: آن روز که بیش با من اورا کینست

آن روز که بیش با من اورا کینست	بیش بر من کرامت تگینست
گویم به زبان نخواهمش کردینست	شوخیت که می کنم چه جای اینست

رباعی شماره ۷۳: در مرگ حیات اهل داد و دینست

در مرگ حیات اهل داد و دینست	وز مرگ روان پاک را تکینست
نزد مرگ دل سنایی اندر هکینست	بی مرگ همی میرد و مرگش زینست

رباعی شماره ۷۴: آنکس که سرت برید غمخوار تو اوست

آنکس که سرت برید غمخوار تو اوست   وان کت کلمی نهاد طرار تو اوست

آنکس که ترا بار دهد بار تو اوست   و آنکس که ترا بی تو کند یار تو اوست

رباعی شماره ۷۵: آنکس که به یاد او مرا کار نکوست

آنکس که به یاد او مرا کار نکوست	بادشمن من، ہی زید در یک پوست
گردشمن بنده را ہی دارد دوست	بدنختی بنده ست نه بد عهدی اوست

رباعی شماره ۷۶: ایام درشت رام بهرام شه ست

ایام درشت رام بهرام شه ست	جام ابدی به نام بهرام شه ست
آرام جهان قوام بهرام شه ست	اجرام فلک غلام بهرام شه ست

رباعی شماره ۷۷: هر چند بلای عشق دشمن کاست

هر چند بلای عشق دشمن کاست	از عشق به هر بلای رسیدن حامی ست
مندیش به عالم و به کام خود زی	معشوقه و عشق را هنر بدنامی ست

رباعی شماره ۷۸: در دام تو هر کس که گرفتار ترست

در دام تو هر کس که گرفتار ترست	در چشم تو ای جهان جان خوار ترست
آن دل که ترا به جان خریدار ترست	ای دوست به اتفاق غمخوار ترست

رباعی شماره ۷۹: چندان چشمم که در غم هجر گریست

چندان چشمم که در غم هجر گریست	هرگز گفתי گریست از پی چیست
من خود ز تم بیچ نمی دانم گفت	کوباتو و خوی تو چو من خواهد زیست

رباعی شماره ۸۰: کونند که راستی چوزرکانست

کونند که راستی چوزرکانست	سرمایه عفو دولت و آسانست
گر راست به هر چه راستت ارزانست	من راسم آخر این چه سرکردانست

رباعی شماره ۸۱: کمتر ز من ای جان به جهان خاکمی نیست

کمتر ز من ای جان به جهان خاکمی نیست	بہتر ز تو مہتری و چالاکی نیست
تو بی منی از منت ہی آید بآک	من با تو ام ار تو بی منی باکی نیست

رباعی شماره ۸۲: اندر عقب دکان قصاب گوشت

اندر عقب دکان قصاب گوشت   و آنجا ز سر غرقه به خوش گرویت

از خون شدن دل که می اندیشد   آنجا که هزار خون ناحق به جویست

رباعی شماره ۸۳: زلفین توتا بوی گل نوروزیست

کارش همه ساله مشک و عنبر سوزیست	زلفین توتا بوی گل نوروزیست
مارا همه زو غم و جدایی روزیست	همزنگ شبست و اصل فرخ روزیست

رباعی شماره ۸۴: عقلی که ز لطف دیدهٔ جان پنداشت

عقلی که ز لطف دیدهٔ جان پنداشت	بر دل صفت ترابه خوبی بنگاشت
جانی که همی باتو توان عمر گذاشت	عمری که دل از مهر تو بر توان داشت

رباعی شماره ۸۵: روزی که رطب داد، همی ازپشت

روزی که رطب داد، همی ازپشت	آن روزه جان خرید می تشوشت
الکون که دمید ریش چون حششت	تیزم بر ریش اگر یم بر ریش

رباعی شماره ۸۶: نوری که همی جمع نیایی در مشت

نوری که همی جمع نیایی در مشت	ناری که به تو در توان زدا نکشت
دهری که شوی بر من بچاره درشت	بخشی که چو نیست بگردانی پشت

رباعی شماره ۸۷: بس عابد را که سروبالای تو کشت

بس عابد را که سروبالای تو کشت   بس زاهد را که قدر والای تو کشت

تو دیرزی ای بت سنگر که مرا   دست تم زمانه در پای تو کشت

رباعی شماره ۸۸: صدمبار ره‌ی‌میش به کوی توشنافت

صدمبار ره‌ی‌میش به کوی توشنافت	بویی ز گلستان وصال تونیاft
دل نیست کز آتش فراق تونناft	دست تو قوی ترست بر توان ناft

رباعی شماره ۸۹: بویی که مراز وصل یار آمد رفت

بویی که مراز وصل یار آمد رفت	و آن شاخ جوانی که به بار آمد رفت
گیرم که ازین پس بودم عمر دراز	چه سود ازو کانه چه به کار آمد رفت

رباعی شماره ۹۰: ای عالم علم پیشگاه تو برفت

ای عالم علم پیشگاه تو برفت	ای دین محمدی پناه تو برفت
ای چرخ فرو کسل که ماه تو برفت	در حلقه روای سخن که شاه تو برفت

رباعی شماره ۹۱: رازی که سرزلف تو بباد بکفت

رازی که سرزلف تو بباد بکفت	خود باد کجا تواند آن راز نهفت
یک ره که سرزلف ترا باد بکفت	بس گل که زد دست بادی باید رفت

رباعی شماره ۹۲: چون دیدم رارخانش چون گل بشکفت

چون دیدم رارخانش چون گل بشکفت	آن دیده نینخواستش از شرم بجفت
گفتا که مخور غم که شوی باماجفت	قربان چنان لب که چنان داند گفت

رباعی شماره ۹۳: افلاک به تیر عشق بتوانم سفت

افلاک به تیر عشق بتوانم سفت	و آفاق به باد هجر بتوانم رفت
در عشق چنان شدم که بتوانم گفت	کاذب یک چشم شبه بتوانم خفت

رباعی شماره ۹۴: تاکی باشم باغم هجران تو جفت

تاکی باشم باغم هجران تو جفت	زرقیت حدیثان تو پیدا و نهفت
چون از تو نخواهم گل و مل بشکفت	دست از تو بشستم و به ترک تو گفتم

رباعی شماره ۹۵: در خاک بختمت چو خوریا فتمت

بسیار عزیز تر ز زوریا فتمت	در خاک بختمت چو خوریا فتمت
جان تو که نیک عشوه کریا فتمت	جایی اگر امروز خبریا فتمت

رباعی شماره ۹۶: ای دیده روشن سنایی ز غمت

ای دیده روشن سنایی ز غمت	تاریک شد این دوروشنایی ز غمت
با این همه یک ساعت و یک لحظه مباد	این جان و دل مراجدایی ز غمت

رباعی شماره ۹۷: از ظلمت چون گرفته ماهم ز غمت

از ظلمت چون گرفته ماهم ز غمت	چون آتش و خون شد اشک و آهم ز غمت
از بس که شب و روز بگاہم ز غمت	از زردی رخ چو برک کاهم ز غمت

رباعی شماره ۹۸: دل خسته و زار و ناتوانم ز غمت

دل خسته و زار و ناتوانم ز غمت	خونابه ز دیده می برانم ز غمت
هر چند به لب رسیده جانم ز غمت	سکسکین مانم چو باز مانم ز غمت

رباعی شماره ۹۹: هر چند دلم بیش کشد بار غمت

هر چند دلم بیش کشد بار غمت	کوی که بود شیفه تر بر سمت
گفتی کم من گیر نکیر و هرگز	آن دل که کم خویش گرفت کمت

رباعی شماره ۱۰۰: سرو چمنی یادنیاید ز منت

سرو چمنی یادنیاید ز منت	شد پست چو من سرو بسی در چمنیت
خوشید همه ز کوه آید براج	وان من مسکین ز ره پیرنت

رباعی شماره ۱۰۱: زین رفتن جان ربای درد افزایت

زین رفتن جان ربای درد افزایت	چون سازم و چون کنم پشیمان رایت
بر خنیرم و در دواعی هجر آرایت	بندی سازم ز دست خود بر پایت

رباعی شماره ۱۰۲: آتش در زن ز کبریا در کویت

آتش در زن ز کبریا در کویت	تاره نبرد هیچ فضولی سویت
آن روی نکوز ما پوش از مویت	زیرا که به ما دریغ باشد رویت

رباعی شماره ۱۰۳: هستی تو سزای این و صد چندین رنج

هستی تو سزای این و صد چندین رنج   تا با تو که گفت کین همه بر خود سنج
از جستن و خواستن بر آسای و مباحش   آرام گزین که خفته ای بر سر گنج

رباعی شماره ۱۰۴: اندر همه عمر من بسی وقت صبح

اندر همه عمر من بسی وقت صبح   آمد بر من خیال آن راحت روح
پرسید ز من که چون شدی تو مجروح   گفتم ز وصال تو همین بود فوج

رباعی شماره ۱۰۵: هر جا که ترا بلندی جو زباد

هر جا که ترا بلندی جو زباد	درگاه ترا سیاست دریا باد
رای تو ز روشنی فلک سیما باد	خورشید سعادت تو بر بالا باد

رباعی شماره ۱۰۶: ای شاخ تو اقبال و خرد بارت باد

ای شاخ تو اقبال و خرد بارت باد	در عالم عقل و روح بازارت باد
نام پدرت عاقبت کارت باد	کارت چو رخ و سرت چو دستارت باد

رباعی شماره ۱۰۷: کوشت سوی عاقلان غافل و ش باد

چشمت سوی صوفیان دردی کش باد	کوشت سوی عاقلان غافل و ش باد
بی وصل تو روز نیک را شب خوش باد	بی روی تو آب دیده ها آتش باد

رباعی شماره ۱۰۸: زلفینانت همیشه خم در خم باد

زلفینانت همیشه خم در خم باد	واندوانت همیشه دم در دم باد
شادان به غم منی غم بر غم باد	عشقی که به صد بلا کم آید کم باد

رباعی شماره ۱۰۹: نور بصرم خاک قدمهای توباد

نور بصرم خاک قدمهای توباد	آرام دلم زلف به خمهای توباد
در عشق داد من ستمهای توباد	جانی دارم فدای غمهای توباد

رباعی شماره ۱۱۰: اصل همه شادی از دل شاد تو باد

اصل همه شادی از دل شاد تو باد	تا بنده بود همیشه بر یاد تو باد
بیداد همی کنی و دادم ندی	داد همه کس فدای بیداد تو باد

رباعی شماره ۱۱۱: از کبر چو من طبع تو بکریخته باد

از کبر چو من طبع تو بکریخته باد	با خلق چو تو خلق من آمیخته باد
دشمنت چو من به کردن آویخته باد	یا بچو من آب روی او ریخته باد

رباعی شماره ۱۱۲: کردی که ز دیوار تو بریاید باد

کردی که ز دیوار تو بریاید باد	جز در چشم از آن نشان نتوان داد
ای در غم تو طبع خردمندان شاد	هر کوبه تو شاد نیست شادیش مباد

رباعی شماره ۱۱۳: کاری که نه کار تست ناساخته باد

کاری که نه کار تست ناساخته باد	در کوی تو مال و ملک در باخته باد
کر چهره من جز از غم تست چوزر	در بونه فرقت تو بگداخته باد

رباعی شماره ۱۱۴: چشمم ز فراق تو جهانسوز مباد

چشمم ز فراق تو جهانسوز مباد	بر من سه بجز تو سیروز مباد
روزی اگر از تو باز خواهم ماندن	شب باد همه عمر من آن روز مباد

رباعی شماره ۱۱۵: آن راشایی که باشم از عشق تو شاد

و آن راشایم که از منت نایداد	آن راشایی که باشم از عشق تو شاد
در راه تو بنده با خود و بی خود باد	با این همه چشم زخم ای حور شراد

رباعی شماره ۱۱۶: آن به که کنم یاد تو ای حور نژاد

و آن به که نیارم از جهانای تو یاد	آن به که کنم یاد تو ای حور نژاد
بیهوده ترا به باد توانم داد	گر چه به خیال تست بیهوده و باد

رباعی شماره ۱۱۷: مارا بجز از تو عالم افروز مباد

مارا به جز از تو عالم افروز مباد	بر ماسه بجز تو سپروز مباد
اندر دل ما ز بجز تو سوز مباد	چون با تو شدم بی تو مرا روز مباد

رباعی شماره ۱۱۸: در دیدهٔ خصم نیک روی تو مباد

در دیدهٔ خصم نیک روی تو مباد	بر عاشق سخل نیک خوی تو مباد
چون قامت من دل دو توی تو مباد	جز من پس ازین عاشق روی تو مباد

رباعی شماره ۱۱۹: آب از اثر عارض تو می گردد

آب از اثر عارض تو می گردد	آتش زد و رخسار تو پر خوی گردد
کر عاشق تو چو خاک لاشی گردد	چون باد به کرد زلف تو کی گردد

رباعی شماره ۱۲۰: تن در غم تو در آب منزل دارد

تن در غم تو در آب منزل دارد	دل آتش سودای تو در دل دارد
جان در طلب تو باد حاصل دارد	پس کیست که او نیل ترا گل دارد

رباعی شماره ۱۲۱: هجر تو خوشست اگر چه زارم دارد

هجر تو خوشست اگر چه زارم دارد   وصل تو بسر که بی قرارم دارد

هجر تو عزیز و وصل خوارم دارد   این نیز مزاج روزگارم دارد

رباعی شماره ۱۲۲: از روی تو دیده‌ام حالی دارد

از روی تو دیده‌ام حالی دارد	وزن خوی تو عقلها کمالی دارد
در هر دل و جان غمت نهالی دارد	حال تو بر آن روی تو حالی دارد

رباعی شماره ۱۲۳: با هجرتو بنده دل خمین می دارد

شبهاست که روی بر زمین می دارد	با هجرتو بنده دل خمین می دارد
بی روی تو ام روی چنین می دارد	کویندم را که روی بر خاک من

رباعی شماره ۱۲۴: ای صورت تو سکون دلهامو خرد

ای صورت تو سکون دلهامو خرد   وی سیرت تو منزه از خصلت بد

دارم ز پی عشق تو یک انده صد   از بیم تو هیچ دم نمی یارم زد

رباعی شماره ۱۲۵: که جفت صلاح باشم و یار خرد

که جفت صلاح باشم و یار خرد   که اهل فساد و بادهان دادوستد
باید بونیک نیک ورنه بدبد   زین پیش دف و داریه توانم زد

رباعی شماره ۱۲۶: من چون تو نیام تو چو من یابی صد

من چون تو نیام تو چو من یابی صد	پس چون کمنت بگفت هر ناکس زد
کودک نیم این مایه شناسم بخرد	پای از سرو آب از آتش و نیک از بد

رباعی شماره ۱۲۷: روزی که بود دلت ز جانان پردرد

شکرانه هزار جان فدا باید کرد	روزی که بود دلت ز جانان پردرد
بی شکر قهای نیکوان نتوان خورد	اندر سر کوی عاشقی ای سره مرد

رباعی شماره ۱۲۸: کر خاک شوم چو باد بر من گذرد

کر خاک شوم چو باد بر من گذرد	و باد شوم چو آب بر من سپرد
جانش خواهم به چشم من در نکرد	از دست چنین جان جهان جان که برد

رباعی شماره ۱۲۹: بر رهگذر دوست کمین خواهم کرد

بر رهگذر دوست کمین خواهم کرد	زیر قدمش دیده زمین خواهم کرد
کر بسپردش صد آفرین خواهم گفت	نه عاشق زارم از جزاین خواهم کرد

رباعی شماره ۱۳۰: از دور مرادید لب خندان کرد

از دور مرادید لب خندان کرد	و آن روی چومد به یاسمین پنهان کرد
آن جان جهان کرشمهٔ خوابان کرد	ورنه به قصب ماه نمان توان کرد

رباعی شماره ۱۳۱: سودای توام بی سرو بی سامان کرد

سودای توام بی سرو بی سامان کرد	عشق تو مرا زنده جاویدان کرد
لطف و کرمت جسم مرا چون جان کرد	در خاک عمل بهتر ازین توان کرد

رباعی شماره ۱۳۲: روزی که سراز پرده برون خواهی کرد

روزی که سراز پرده برون خواهی کرد	آنروز زمانه راز بون خواهی کرد
کر حسن و جمال ازین فزون خواهی کرد	یارب چه جگر هست که خون خواهی کرد

رباعی شماره ۱۳۳: چون چهره تو ز کریه باشد پردرد

ز نهار به هیچ آبی آلوده نکرد	چون چهره تو ز کریه باشد پردرد
کز دریا خشک آید از دوزخ سرد	اندر ره عاشقی چنان باید مرد

رباعی شماره ۱۳۴: گفتا که به کرد کوی ما خیره مکرد

گفتا که به کرد کوی ما خیره مکرد	تا خصم من از جان تو بر نارد کرد
گفتم که نباید غم جانم خورد	در کوی تو کشته به که از روی تو فرد

رباعی شماره ۱۳۵: منکر توبدانکه ذوفنون آید مرد

منکر توبدانکه ذوفنون آید مرد	در عهد و فانکر که چون آید مرد
از عهدۀ عهدا کربون آید مرد	از هر چه گمان بری فزون آید مرد

رباعی شماره ۱۳۶: روگرد سرپردهٔ اسرار مگرد

روگرد سرپردهٔ اسرار مگرد   شوخی چکنی که نیستی مرد نبرد

مردی باید ز هر دو عالم شده فرد   کودد به جای آب و نان داند خورد

رباعی شماره ۱۳۷: آن بت که دل مرا فراخنک آورد

آن بت که دل مرا فراخنک آورد	شد مست و سوی رفتن آهنگ آورد
گفتم: مستی، مرو، سرخنک آورد	چون گل بدید جامه و رنگ آورد

رباعی شماره ۱۳۸: بس دل که غم سود و زیان تو خورد

بس دل که غم سود و زیان تو خورد	بس شاه که یاد پاسبان تو خورد
نان تو خورد سگی که روبه گیرست	ای من سگ آن سگی که نان تو خورد

رباعی شماره ۱۳۹: هر کوبه جهان راه قلندر گیرد

هر کوبه جهان راه قلندر گیرد   باید که دل از کون و مکان برگردد

در راه قلندری همی باید   آلودگی جهان نه در برگردد

رباعی شماره ۱۴۰: چون پوست کشد کار دبه دندان گیرد

چون پوست کشد کار دبه دندان گیرد	آهن ز لبش قیمت مرجان گیرد
او کار دبه دست خویش منیران گیرد	تاجان گیرد هر آنچه با جان گیرد

رباعی شماره ۱۴۱: این اسب قلندری نه هر کس تازد

این اسب قلندری نه هر کس تازد	وین مهره نیستی نه هر کس بازد
مردی باید که جان برون اندازد	چون جان بشود عشق ترا جان سازد

رباعی شماره ۱۴۲: کبری که کرسنه شده نانی ارزو

کبری که کرسنه شده نانی ارزو   سک زان تو شده استخوانی ارزو

اظهارنمائی به جهانی ارزو   آسایش زندگی به جانی ارزو

رباعی شماره ۱۴۳: بادی که ز کوی آن مکارین خیزد

بادی که ز کوی آن مکارین خیزد   از خاک جفا صورت مهرانمیزد

آبی که ز چشم من فراقش ریزد   هر ساعت آتشی به سرب ریزد

رباعی شماره ۱۴۴: ای آنکه برت مردم بد، دد باشد

ای آنکه برت مردم بد، دد باشد   وز نیکی تو یک هنرت صد باشد

دانی تو و آنکه چون تو بخرد باشد   گر مردم نیک بد کند بد باشد

رباعی شماره ۱۴۵: دشنام که از لب تو مهوش باشد

دشنام که از لب تو مهوش باشد	دری شرم کش اصل از آتش باشد
گشفت که دشنام تو دلکش باشد	کان باد که بر گل گذرد خوش باشد

رباعی شماره ۱۴۶: توشیردلی شکار تو دل باشد

توشیردلی شکار تو دل باشد	جان دادم از پی تو مشکل باشد
وصل توبه حیلہ کی بہ حاصل باشد	مدرچہ سنرای عشق مقبل باشد

رباعی شماره ۱۴۷: این ضامن صبر من نخل خواهد شد

این ضامن صبر من نخل خواهد شد	این شیفتمی یک چهل خواهد شد
بر خشک دو پای من به گل خواهد شد	گو یا که سراندر سر دل خواهد شد

رباعی شماره ۱۴۸: در راه قلندری زیان سود تو شد

در راه قلندری زیان سود تو شد   زهد و وع و سجاده مردود تو شد

دشنام سرود و رود مقصود تو شد   سپرست پیاله را که معبود تو شد

رباعی شماره ۱۴۹: بالای بتان چاکر بالای تو شد

بالای بتان چاکر بالای تو شد	سرهای سران در سر سودای تو شد
دلها به نقش بند زیبای تو شد	جهانها به دفتر سخنگوی تو شد

رباعی شماره ۱۵۰: از فقر نشان نگر که در عود آمد

از فقر نشان نگر که در عود آمد	بر تن هشرش سیاهی دو د آمد
بگذاختش نگر چه مقصود آمد	بودش همه از برای نابود آمد

رباعی شماره ۱۵۱: در هجر توام قوت یک آه نماند

در هجر توام قوت یک آه نماند	قوت دل من جز غمت ای ماه نماند
زین خیره سری که عشق مه رویانست	اندر ره عاشقی دو همراه نماند

رباعی شماره ۱۵۲: نارفته به کوی صدق در گامی چند

نارفته به کوی صدق در گامی چند	تشت به پیش خاصی و عامی چند
بد کرده همه نام نگو نامی چند	بر کرده ز طامات الف لامی چند

رباعی شماره ۱۵۳: نقاش که بر نقش تو پرکار افکند

نقاش که بر نقش تو پرکار افکند	فرمود که تا سجده بر مذت یک چند
چون نقش تمام گشت ای سرو بلند	می خواند «وان یکاد» و می سوخت پسند

رباعی شماره ۱۵۴: مرغان که خروش بی نهایت کردند

مرغان که خروش بی نهایت کردند	از فرقت گل بهی شکایت کردند
چون کار فراقشان روایت کردند	با گل گله های خود حکایت کردند

رباعی شماره ۱۵۵: ای گل نه به سیم اکر به جانت بخرند

ای گل نه به سیم اکر به جانت بخرند	چون بر تو شبی گذشت نامت نبرند
که نیز عزیز و گاه خوارت شمرند	بر سر ریزند و زیر پایت سپرند

رباعی شماره ۱۵۶: این بی‌ریشان که سغبهٔ سیم وزرند

این بی‌ریشان که سغبهٔ سیم وزرند   در سبلیت توبه شاعری که نکند

زرباید زر که تا غم از دل ببرند   ترانهٔ خشک خبرویان نخرند

رباعی شماره ۱۵۷: سیمرخ نه ای که بی تو نام تو برند

سیمرخ نه ای که بی تو نام تو برند   طاووس نه ای که با تو در تو نگرند

بلبل نه که از نوای تو جامه دهند   آخر تو چه مرغی و ترا با چه خرد

رباعی شماره ۱۵۸: سادات به یک بار همه میجویند

کز سایه خشم تو مهر دورند	سادات به یک بار همه میجویند
کر شکر تو کویند به جان معذورند	از غایت مهر تو به دل رنجورند

رباعی شماره ۱۵۹: بایاد تو جام زهر چون نوش کشند

بایاد تو جام زهر چون نوش کشند	از کوی تو عاشقان بهوش کشند
بنمای به زاهدان حال رخ خویش	تا غاشیه مهر تو بردوش کشند

رباعی شماره ۱۶۰: تا عشق قد تو، همچو چنبر نکند

تا عشق قد تو، همچو چنبر نکند   در راه قلندری ترا سر نکند
این عشق دست از آن کس آید به جان   کورایمه آب بحر هاتر نکند

رباعی شماره ۱۶۱: عشق تو کرای شادی و غم نکند

عشق تو کرای شادی و غم نکند	عمر تو کرای سورت ماتم نکند
زخم تو کرای آه و مرهم نکند	چه جای کرایم کراهم نکند

رباعی شماره ۱۶۲: بسیار مکود لاکه سودی نکند

بسیار مکود لاکه سودی نکند	ور صبر کنی به تو نمودی نکند
چون جان تو صد هزار برهم نهد او	و آتش زند اندر و دودی نکند

رباعی شماره ۱۶۳: یک دم سر زلف خویش پر خم نکند

یک دم سر زلف خویش پر خم نکند	تاکار مرا چو زلف در هم نکند
خارم هند و عشق مرا کم نکند	خاری که چو گل سپر غم نکند

رباعی شماره ۱۶۴: عشاق اگر دو کون پیش تو نهند

عشاق اگر دو کون پیش تو نهند	مغس مانند و از خالت نرهند
من عاشق دلسوخته جانی دارم	پیدا است درین جهان به جانی چه دهند

رباعی شماره ۱۶۵: عشق و غم تو اگر چه بی دادانند

عشق و غم تو اگر چه بی دادانند	جان و دل من زهر دو آبادانند
نبود عجب از زیکدیگر شادانند	چون جان من و عشق تو همزادانند

رباعی شماره ۱۶۶: آنها که اسیر عشق دلدارانند

آنها که اسیر عشق دلدارانند   از دست فلک همیشه خونبارانند
هرگز نشود بخت بد از عشق جدا   بدبختی و عاشقی مکر یارانند

رباعی شماره ۱۶۷: آنها که دین حدیث آویخته اند

آنها که دین حدیث آویخته اند   بسیار ز دیده خون دل ریخته اند
بس فتنه که هر شبی برا میگیرند   آگاه به حیل از تو بگریخته اند

رباعی شماره ۱۶۸: دیده ز فراق تو زیان می‌بیند

دیده ز فراق تو زیان می‌بیند	بر چهره ز خون دل نشان می‌بیند
با این همه من ز دیده ناخنودم	تابی رخ تو چرا جهان می‌بیند

رباعی شماره ۱۶۹: آن روز که مهر کار کردون زده اند

آن روز که مهر کار کردون زده اند	مهر ز عاشقی دگر کون زده اند
واقف نشوی به عقل تا چون زده اند	کاین زرز سرای عقل بیرون زده اند

رباعی شماره ۱۷۰: تادر طلب مات، همی کام بود

تادر طلب مات، همی کام بود	هر دم که بروی مازنی دام بود
آن دل که در او عشق دلارام بود	گر زندگی از جان طلبد خام بود

رباعی شماره ۱۷۱: آن ذات که پروردهٔ اسرار بود

آن ذات که پروردهٔ اسرار بود	از مرک نیندیشد و هشیار بود
تیار همی خوری که در خاک شوم	در خاک یکی شود که در نار بود

رباعی شماره ۱۷۲: هر بوده که اوز اصل نابود بود

نابوده و بود او همه سود بود	هر بوده که اوز اصل نابود بود
نابود شود هر آینه بود بود	کر یک نفس پسند مقصود بود

رباعی شماره ۱۷۳: دل بنده عاشقی تن آزاد چه سود باشد

دل بنده عاشقی تن آزاد چه سود باشد	جان کشته خراب و عالم آباد چه سود باشد
فریاد همی خواهم و تو تن زده ای	فریاد رسی چون نیست فریاد چه سود باشد

رباعی شماره ۱۷۴: زن، زن زوفا شود ز زیور نشود

زن، زن زوفا شود ز زیور نشود	سر، سر زوفا شود ز افسر نشود
بی کوهر کوهری ز کوهر نشود	سک راسکی از قلاده کمتر نشود

رباعی شماره ۱۷۵: ترسم که دل از وصل تو خرم نشود

ترسم که دل از وصل تو خرم نشود	تا کار تو چون زلف تو در هم نشود
با من به وفا عهد تو محکم نشود	تا باد نکویی ز سرت کم نشود

رباعی شماره ۱۷۶: یک روز دلت به مهرمانگراید

دیوت همه جز راه بلدانماید	یک روز دلت به مهرمانگراید
می گوید من، می نگویم شاید	تالا جرم اکنون که چنیت باید

رباعی شماره ۱۷۷: آنی که فدای تو روان می باید

پیش رخ تو نثار جان می باید	آنی که فدای تو روان می باید
ای دوست چنانی که چنان می باید	من هیچ ندانم که کرامانی تو

رباعی شماره ۱۷۸: گاهی فلکم کریستن فرماید

گاهی فلکم کریستن فرماید	ناخته دو چشم را عنا فرماید
گاهیم به درو خنده لب بکشد	کوید ز بدی خنده نیاید آید

رباعی شماره ۱۷۹: روزی که بتم ز فوطه رخ بنماید

بافوطه هزار جان ز تن بر باید	روزی که بتم ز فوطه رخ بنماید
عاشق کش فوطه پوش نیکوناید	در فوطه تا خمش ازین به باید

رباعی شماره ۱۸۰: مردی که به راه عشق جان فرساید

مردی که به راه عشق جان فرساید	باید که بدون یار خود نگراید
عاشق به ره عشق چنان می باید	کز دوزخ و از بهشت یادش ناید

رباعی شماره ۱۸۱: آن باید آن که مرد عاشق آید

آن باید آن که مرد عاشق آید	تا عشق، سزای خودش بنماید
شأنش عشق روی اکر بنماید	با او همه غوغای جهان برنماید

رباعی شماره ۱۸۲: آن غبرنیم تاب در هم نگرید

آن غبرنیم تاب در هم نگرید	آن نرکس پر خار خرم نگرید
روز من مستند پر غم نگرید	هین تانرسد چشم بدی کم نگرید

رباعی شماره ۱۸۳: دی بنده چو آن لاله خندان تو دید

دی بنده چو آن لاله خندان تو دید   وان سب در آن رهگذر جان تو دید

فی سب در آن حقه مر جان تو دید   کاندل تنگ خود ز خندان تو دید

رباعی شماره ۱۸۴: اکنون که سایه‌ی ای دل چون خورشید

اکنون که سایه‌ی ای دل چون خورشید   بشت بایز عشق من داد نوید
کاذر چشمی تواز غیزی جاوید   چون دیده دیده‌ای سیه به که سفید

رباعی شماره ۱۸۵: ای دیدن تو راحت جانم جاوید

شب ماه منی و روز روشن خورشید	ای دیدن تو راحت جانم جاوید
آن روز سیاه باد و آن دیده سپید	روزی که نباشم به دیدارت امید

رباعی شماره ۱۸۶: ای خورشیدی که نورت از روی امید

ای خورشیدی که نورت از روی امید   گفتم که به صدرمانانند جاوید
نکه به چه از باد اجل سرد شدی   گر سرد نکردد این نگارین خورشید

رباعی شماره ۱۸۷: یک ذره نسیم خاک پایت بوزید

یک ذره نسیم خاک پایت بوزید	زوگشت درین جهان همه حسن پدید
هر کس که از آن حسن کی ذره بدید	بفروخت دل و دیده و مهر تو خرید

رباعی شماره ۱۸۸: کوپی که من از بلعجی دارم عار

سیب از چه نمی میان یکدانه ناز	کوپی که من از بلعجی دارم عار
کاذب دهن مور نمی مهره مار	این بلعجی نباشد ای زیبا یار

رباعی شماره ۱۸۹: چون از اجل تو دید بر لوح آثار

چون از اجل تو دید بر لوح آثار	دست ملک الموت فروماند از کار
از زاری توبه خون دل حیچون دار	مرک توبه می بر تو فرو کرد زار

رباعی شماره ۱۹۰: نازان و کرازان به وثاق آمیدار

نازان و کرازان به وثاق آمیدار	نازان چو گل و گل و کرازان چو بهار
جوشان و خروشانش کرفتم به کنار	جوشان ز تفت خمر و خروشان ز خار

رباعی شماره ۱۹۱: از غایت بی تکلفی مادر هر کار

از غایت بی تکلفی مادر هر کار	دیوانه و مستان همی خواند یار
گفتیم تو خوش باش که ما اسی دلدار	دیوانه عاقلیم و مست بسیار

رباعی شماره ۱۹۲: نه چرخ به کام ما بگردد یک بار

نه چرخ به کام ما بگردد یک بار	نه دارد یار کار ما را تیار
نه نیز دلم را بر من هست قرار	احسنت ای دل، زه ای فلک، نیک ای یار

رباعی شماره ۱۹۳: بخت و دل من ز من بر آورد مار

بخت و دل من ز من بر آورد مار	چون یار چنان دید ز من شد بنیزار
زین نادره تر چه ماند در عالم کار	ز انسان بختی، چنین دلی، چو نان یار

رباعی شماره ۱۹۴: ای کشته چوماه و بمچو خورشید سمر

ای کشته چوماه و بمچو خورشید سمر	خوی مه و خورشید دار اندر سر
چون ماه به روزن کسان در مگر	ناخوانده چو خورشید میای دلبر

رباعی شماره ۱۹۵: ای روی تور خشنده تراز قبله کبر

ای روی تور خشنده تراز قبله کبر   وی چشم من از فراق گرینده چو ابر
من دست ز آستین برون کرده ز عشق   تو پای به دامن اندر آورده به صبر

رباعی شماره ۱۹۶: آن کس که چو او نبود در دهر دگر

آن کس که چو او نبود در دهر دگر	در خاک شد از تیر اجل زیر و زبر
و اکنون که همی ز خاک بر نارد سر	شاید که به خون دل کنم مژگان تر

رباعی شماره ۱۹۷: بازی بنگر عشق چه کرد دست آغاز

بازی بنگر عشق چه کرد دست آغاز	می ناز ازین حدیث و خود را بنواز
بر دکه این و آن چه کردی به مجاز	ساز ره عشق کن برو با او ساز

رباعی شماره ۱۹۸: هرگز دل من به آشکارا و به راز

هرگز دل من به آشکارا و به راز   بامردم بی خرد نباشد مساز
من یار عیار خواهم و خاک انداز   کورانشود ز عالمی دیده فرار

رباعی شماره ۱۹۹: اول توحید عشق کردی آغاز

اول توحید عشق کردی آغاز   اندر خورشید کار ما را می ساز

ماکی کنجیم در سراپرده راز   لافیت به دست ما و مشور نیاز

رباعی شماره ۲۰۰: از عشق تو ای صنم به شهای دراز

از عشق تو ای صنم به شهای دراز	چون شمع به پای باشم و تن به گداز
تا بر نهد صبح به شهای دراز	جان در بر آتش و دل در دم گاز

رباعی شماره ۲۰۱: خوشنوشده بود آن صنم قاعده ساز

خوشنوشده بود آن صنم قاعده ساز	باز از شوخی بلعجی کرد آغاز
چون کوز در آگند کرد باز از ناز	از ماست همی بوی پیر آید باز

رباعی شماره ۲۰۲: نادیده ترا چو راه را کردم باز

پوخته شدم با غم و بکسته زناز	نادیده ترا چو راه را کردم باز
تاخته دل از تو عذر من خواهد باز	دل نزد تو بگذاشتم ای شمع طراز

رباعی شماره ۲۰۳: خواهی که تراروی دهد صرف نیاز

دستار نماز در خرابات نیاز	خواهی که تراروی دهد صرف نیاز
مرستان راجه جای روزه ست و نماز	مستی کن و بر نهاد هر مست نیاز

رباعی شماره ۲۰۴: عقلی که همیشه باروانی دمساز

عقلی که همیشه باروانی دمساز	دهری که به یک دیدنی کام فراز
بخشی که نباشیم زمانی هم باز	جانی که چو بکسی پیونندی باز

رباعی شماره ۲۰۵: شب گشت زبجران دل فروزم روز

شب گشت زبجران دل فروزم روز	شب تیز شد از آه جانوزم روز
شد روشنی و تیگی از روز و شبنم	اکنون نه شبنم شبست و نه روزم روز

رباعی شماره ۲۰۶: ای گلبن نابوده او باش هنوز

ای گلبن نابوده او باش هنوز	وی رنگ تو نامیخته نقاش هنوز
بوی تو نکرد دست صبا فاش هنوز	تا بر تو وز باد صبا باش هنوز

رباعی شماره ۲۰۷: آسیمه سران بی نوایم هنوز

آسیمه سران بی نوایم هنوز	باشو تنها و با هوایم هنوز
زین هر دو پی هم بکرایم هنوز	از دوست بدین سبب جدایم هنوز

رباعی شماره ۲۰۸: بر چرخ نهاده پای بستیم هنوز

قارون شدگان تنگدستیم هنوز	بر چرخ نهاده پای بستیم هنوز
دوری در ده که نیم مستیم هنوز	صوفی شده باده صافیم هنوز

رباعی شماره ۲۰۹: ای در سر زلف تو صبا عنبر بنیر

ای در سر زلف تو صبا عنبر بنیر   وی ز کس شملای تو بس شور انگیز
هر قطره که می چکد ز خون دل من   در جام وفای تست کژدار و مریز

رباعی شماره ۲۱۰: درد دلم از طیب بیوده می‌رس

درد دلم از طیب بیوده می‌رس	رنج تنم از حریف آسوده می‌رس
نالوده پاک را از آلوده می‌رس	در بوده همی نگر ز نابوده می‌رس

رباعی شماره ۲۱۱: ای دیده زهر طرف که بر خیزد خس

ای دیده زهر طرف که بر خیزد خس   طرفه ست که جز در تونیا ویزد خس
هش دار که تابا تو کم آ منیزد خس   زیر ایه آب دیده هاریزد خس

رباعی شماره ۲۱۲: خواندیم کرسنه ماز دل یار هوس

خواندیم کرسنه ماز دل یار هوس	سیر از چوتویی بگو که یار دشد پس
تو نعمت هر دو عالمی به زده همه کس	قدر چوتویی کرسنه ای داند و بس

رباعی شماره ۲۱۳: ای چون، هستی برده دل من به هوس

ای چون، هستی برده دل من به هوس	چون نیستیم غم فراق تو نه بس
گر چون، هستی به دست آرم زین پس	پنهان کنمت چونیتی از همه کس

رباعی شماره ۲۱۴: ای من به تو زنده، همچو مردم به نفس

ای من به تو زنده، همچو مردم به نفس	در کار تو کرده دین و دنیا به هوس
گرمت ینم چو بگرم با همه کس	سردی همه از برای من داری و بس

رباعی شماره ۲۱۵: اندر طلبت هزار دل کرد هوس

با عشق تو صد هزار جان باخت نفس	اندر طلبت هزار دل کرد هوس
با نام تو پیوست حال همه کس	لیکن چو همی می نگریم از همه کس

رباعی شماره ۲۱۶: شمع‌ی که چو پروانه بود نزد تو کس

شمعی که چو پروانه بود نزد تو کس	نتوان چو چراغ پیش تو داد نفس
باشعله عشق تو بادست عس	فدیل شب وصال تو زلف تو بس

رباعی شماره ۲۱۷: بادی که بیاوری به ما جان چو نفس

بادی که بیاوری به ما جان چو نفس	ناری که دلم همی بسوزی به هوس
آبی که به توزه توان بودن و بس	حکمی که به تست بازگشت همه کس

رباعی شماره ۲۱۸: ای تن وطن بلای آن دلکش باش

ای تن وطن بلای آن دلکش باش	ای جان ز غمش همیشه در آتش باش
ای دیده به زیر پای او مفرش باش	ای دل نه همه وصال باشد خوش باش

رباعی شماره ۲۱۹: ای کشته دل و جان من از عشق تو لاش

ای کشته دل و جان من از عشق تو لاش	اگلنده مرابه گفتوی او باش
یک شهر خبر که ز ابدی شد قلاش	چون پرده دیده شد کنون باد باش

رباعی شماره ۲۲۰: بامن ز دریچه ای مشک دلکش

بامن ز دریچه ای مشک دلکش	از لطف سخن گفت به هر معنی خوش
می تافت چنان جمال آن حور اوش	کز پنجره تنور نور آتش

رباعی شماره ۲۲۱: ای عارض گل پوش سمن پاش تو خوش

ای چشم پر از خار جاش تو خوش	ای عارض گل پوش سمن پاش تو خوش
بر عاشق پر خروش پر خاش تو خوش	ای زلفیه فروش فراش تو خوش

رباعی شماره ۲۲۲: بر طرف قمر نهاده مشک و شکرش

بر طرف قمر نهاده مشک و شکرش	چکند که قلع خوش بندد به دش
در کعبه حسن گشت و در پیش دش	عشاق همه بوسه زنمان بر حجرش

رباعی شماره ۲۲۳: چون نزدی در آبی ای دلبرکش

چون نزدی در آبی ای دلبرکش	پیرا من چرب را تو از تن دگش
زیرا که چو کیر مست به شادی دگش	در پیر من چرب تو افتد آتش

رباعی شماره ۲۲۴: فی آب دو چشم داری ای حورافش

زبان روی دین دست چنیدن آتش	فی آب دو چشم داری ای حورافش
با خاک سرکوی تو دل دارم خوش	بی باد تکبر تو ای دلبرکش

رباعی شماره ۲۲۵: باسینهٔ این و آن چه کوئی غم خویش

از دیدهٔ این و آن چه جوئی غم خویش	باسینهٔ این و آن چه کوئی غم خویش
آنگاه بزمی به ناز در عالم خویش	بر ساز تو عالمی ز میش و کم خویش

رباعی شماره ۲۲۶: می بر کف کیر و هر دو عالم بفروش

می بر کف کیر و هر دو عالم بفروش	بیوده مدار هر دو عالم به خروش
گر هر دو جهان نباشد در فرمان	در دوزخ مست به که در خلد به هوش

رباعی شماره ۲۲۷: ای برده دل من چو هزاران درویش

ای برده دل من چو هزاران درویش	بی رحمت آیین شد و بد عهدی کیش
تا کی کو بی ترانیا زارم بیش	من طبع تو نیک دانم و طالع خویش

رباعی شماره ۲۲۸: که در پی دین رویم و که در پی کیش

هر روز به نوبتی نسیم اندر پیش	که در پی دین رویم و که در پی کیش
هستم همه عاشق بد، نجاتی خویش	در حلقه ز ما مرک خرد دار و پیش

رباعی شماره ۲۲۹: هر چند بود مردم دانا درویش

هر چند بود مردم دانا درویش	صدره بود از توانگر نادان بیش
این را بشود جاه چو شمال از پیش	و آن شاد بود مدام از دانش خویش

رباعی شماره ۲۳۰: دی آمدنی به حیرت از منزل خویش

دی آمدنی به حیرت از منزل خویش	امروز قرار می نه به کار دل خویش
فرداشدنی به چنیزی از حاصل خویش	پس من چه دهم نشان ز آب و گل خویش

رباعی شماره ۲۳۱: آراست بهار کوی و دروازهٔ خویش

آراست بهار کوی و دروازهٔ خویش   اکفند به باغ و راع آوازهٔ خویش

بنمای بهار رارخ تازهٔ خویش   تابشند بهار اندازهٔ خویش

رباعی شماره ۲۳۲: از عشق تو ای سگدل کافر کیش

از عشق تو ای سگدل کافر کیش   شد سوخته و کشته جهانی درویش
در شهر چنین حوکه تو آوردی پیش   کور شهدا هزار خواهد شد بیش

رباعی شماره ۲۳۳: معشوقه دلم به آتش انباشت چو شمع

معشوقه دلم به آتش انباشت چو شمع	بر رویم زرد گل بسی کاشت چو شمع
تا روز به یک سو ختم داشت چو شمع	پس خیره مرا ز دور بگذاشت چو شمع

رباعی شماره ۲۳۴: از یار و فاجوی کاندز هر باغ

از یار و فاجوی کاندز هر باغ	بی هیچ نصیبه عشق میازد ز باغ
تابا خودی از عشق منبر دل داغ	پروانه شو آگاه تو دانی و چراغ

رباعی شماره ۲۳۵: نیکوتری از آب روان اندر باغ

نیکوتری از آب روان اندر باغ	زیباتری از جوانی و مال و فراغ
لیکن چه کنم که عشقت ای شمع و چراغ	جویان بودست در دمار از داغ

رباعی شماره ۲۳۶: نادیده من از عشق تو یک روز فراغ

نابیده من از عشق تو یک روز فراغ	بهره نبرد مر از وصلت جز داغ
کردی تن من ز تاب هجران چو کناغ	تا خوداری تو دوست کشتن چو چراغ

رباعی شماره ۲۳۷: ای بیماری سروترا کرده کناغ

ای بیماری سروترا کرده کناغ	پس دست اجل نهاده بر جان تو داغ
خورشید و چراغ من بدی و پس از این	نایم هم پیش چو خورشید و چراغ

رباعی شماره ۲۳۸: در راه تو ارسود و زیانم فارغ

در راه تو ارسود و زیانم فارغ	وز شوق تو از هر دو جهانم فارغ
خود را به تو داده ام از آنم بی غم	غمهای تومی خورم از آنم فارغ

رباعی شماره ۲۳۹: تادید هوات در دلم غایت عشق

تادید هوات در دلم غایت عشق	در پیش دلم کشید خوش رایت عشق
کرو حی ز آسمان کسته نشدی	در شان دل من آمدی آیت عشق

رباعی شماره ۲۴۰: بر سین سریر سرپاه آمد عشق

بر سین سریر سرپاه آمد عشق	بر میم ملوک پادشاه آمد عشق
بر کاف کمال کل، کلاه آمد عشق	با اینهمیک قدم ز راه آمد عشق

رباعی شماره ۲۴۱: جز من به جهان نبود کس در خور عشق

جز من به جهان نبود کس در خور عشق	زان بر سر من نهاد چرخ افسر عشق
یک بار به طبع خوش شدم چاکر عشق	دارم سر آنکه سر کنم در سر عشق

رباعی شماره ۲۴۲: تحویل کنم نام خود از دقتر عشق

تحویل کنم نام خود از دقتر عشق	تا باز رهم من از بلا و سر عشق
نه بگرم و نه بگذرم برد عشق	عشق آفت دینست که دارد سر عشق

رباعی شماره ۲۴۳: جز تیر ملا نبود در ترکش عشق

جز تیر ملا نبود در ترکش عشق	جز مند عشق نیست در مفرش عشق
جز دست قضایت جنیت کش عشق	جان باید جان پسند بر آتش عشق

رباعی شماره ۲۴۴: کویند که کرده ای دلت برده عشق

کویند که کرده ای دلت برده عشق	وین رنج تو هست از دل آورده عشق
گر بردارم ز پیش دل پرده عشق	بیند دلی به ناز پرورده عشق

رباعی شماره ۲۴۵: کی بست کند عقل سر پرده عشق

کی بست کند عقل سر پرده عشق	کی باز آرد خرد ز ره برده عشق
بسیار ز زنده به بود مرده عشق	ای خواجه چه واقفی تو از خرده عشق

رباعی شماره ۲۴۶: چشمی دارم ز اشک پیانه عشق

چشمی دارم ز اشک پیانه عشق   جانی دارم ز سوز پروانه عشق

امروز منم قدیم در خانه عشق   بسیار همه جهان و دیوانه عشق

رباعی شماره ۲۴۷: خورشید سحابسوز داز سایهٔ عشق

خورشید سحابسوز داز سایهٔ عشق   پس چون شده ای دلا تو همسایهٔ عشق
جز آتش عشق نیست پیرایهٔ عشق   اینست بتایه و سرایهٔ عشق

رباعی شماره ۲۴۸: آن روز که شیر خوردم از دایه عشق

آن روز که شیر خوردم از دایه عشق   از صبر غنی شدم به سرمایۀ عشق

دولت که کنند بر سرم سایه عشق   بر من به غلط بست پیرایه عشق

رباعی شماره ۲۴۹: کردی تو پریر آب وصل از رخ پاک

کردی تو پریر آب وصل از رخ پاک	تادی شدم از آتش هجر تو حلاک
امروز شدی ز باد سردم بی باک	فردا کنم از دست تو بر تارک خاک

رباعی شماره ۲۵۰: ای آصف این زمانه از خاطر پاک

ای آصف این زمانه از خاطر پاک	همچون ز سلیمان ز تو شد دیو هلاک
ای، پچو فرشته اندری عالم خاک	آثار تو و شخص تو دور از ادراک

رباعی شماره ۲۵۱: زین پیش به شهبای سیاه شبه ناک

زین پیش به شهبای سیاه شبه ناک	خورشید هم نمودی از عارض پاک
امروز به عارضت همی گوید خاک	ای روز زمانه «انعم الله مساک»

رباعی شماره ۲۵۲: ناید به کف آن زلف سمن مال به مال

ناید به کف آن زلف سمن مال به مال   فی رقص کند بر آن رخان حال به حال

ای چون گل نو که نیست سال به سال   کردنده چو روزگاری از حال به حال

رباعی شماره ۲۵۳: هر چند شدم ز عش تو خوار و نخل

در عشق به جز درد ندارم حاصل	هر چند شدم ز عش تو خوار و نخل
کین رنج مرا هم از دل آمد بر دل	از تو نکشم شکایت ای شمع چگل

رباعی شماره ۲۵۴: ای عهد تو عهد دوستان سرپل

ای عهد تو عهد دوستان سرپل	از وصل تو بجز خنید از غرتو دل
پر مشعل و میان تپی، بچو دهل	ای یک شب، بچو شمع و یک روزه چو گل

رباعی شماره ۲۵۵: از گفتهٔ بدگوی تو چون هر عاقل

از گفتهٔ بدگوی تو چون هر عاقل	در کوشش خصم تو چو هربی حاصل
خالی نکنم تا نهندم در گل	سودای تو از دماغ و مهر تو ز دل

رباعی شماره ۲۵۶: باچهره آن مکار خندان ای گل

باچهره آن مکار خندان ای گل	بیرون نبری زیره به کرمان ای گل
بیهوده تن خویش مر نجان ای گل	هان چاک فرن بر به کریبان ای گل

رباعی شماره ۲۵۷: ای عمر عزیز داده برباد ز جهل

ای عمر عزیز داده برباد ز جهل	وز بی خبری کار اجل داشته سهل
اسباب دو صد ساله سگالنده ز پیش	نیافته از زمانه یک ساعت مهل

رباعی شماره ۲۵۸: در عشق تو خفته، بمحو ابروی توام

در عشق تو خفته، بمحو ابروی توام   زخمم چه زنی نه مرد بازوی توام
در خشم شدی که کفتمت ترک منی؟   بگذاشتم این حدیث، هندوی توام

رباعی شماره ۲۵۹: از روی عتاب اگر چه کوینی سر دم

از روی عتاب اگر چه کوینی سر دم	در صف بلا اگر چه دمی ناورد دم
روزی اگر از وفای تو برگردم	در مذهب و راه عاشقی نامردم

رباعی شماره ۲۶۰: بسیار ز عاشقت غمها خوردم

بسیار ز عاشقت غمها خوردم   در هجر بسی شب که به روز آوردم
رنج دل و خون دیده حاصل کردم   کر جان برم از دست تو مردم

رباعی شماره ۲۶۱: بردل ز غم فراق داغی دارم

بردل ز غم فراق داغی دارم	در یافتن کام فراغی دارم
با این همه پر نفس داغی دارم	بر رهنماد چو چرخ داغی دارم

رباعی شماره ۲۶۲: هربار ز دیده از تو در تیارم

تأبهره ز دیدار تو چون بردارم	هربار ز دیده از تو در تیارم
چون چرخ خزار دیده در وی دارم	ای یار چو ماه اگر دهبی دیدارم

رباعی شماره ۲۶۳: هر روز به درواز تو نویدی دارم

هر روز به درواز تو نویدی دارم   بر تهمت عود خشک بیدی دارم

نومید مکن مرا و رخ بر مغرور   کا خربه تو جز در د امید می دارم

رباعی شماره ۲۶۴: نامت پس ازین یارابه اسم دارم

نامت پس ازین یارابه اسم دارم	نوشت پس ازین چو نیش کز دم دارم
چون مار سرم بکوب ارت دم دارم	از سگ بترم اگر به مردم دارم

رباعی شماره ۲۶۵: در خوابکه از دل شب آتش بنیزم

در خوابکه از دل شب آتش بنیزم	چون خاکتربه روز ز آتش بنیزم
هر که کند عشق تو آتش بنیزم	چون شمع ز در دبر سر آتش بنیزم

رباعی شماره ۲۶۶: چون در غم آن مکار سرکش باشم

چون در غم آن مکار سرکش باشم	آب اعمارم گر چه در آتش باشم
چون من به مراد آن پریش باشم	گر قصد به کشتنم کند خوش باشم

رباعی شماره ۲۶۷: گفتم خود را ز خس نگهدار ای چشم

خود را و مرابه در سپار ای چشم	گفتم خود را ز خس نگهدار ای چشم
تا جانت بر آید اشک می بار ای چشم	و اکنون که به دیده دزدی خارا ای چشم

رباعی شماره ۲۶۸: افسرده شد از دم دهانم دم چشم

افسرده شد از دم دهانم دم چشم	برناخن من گویا مید از نم چشم
چشم ز پی دیدن روی تو بود	بی روی تو کر چشم نباشد کم چشم

رباعی شماره ۲۶۹: کربا فلکم کنی برابریشتم

کربا فلکم کنی برابریشتم	عالم همیک ذره نیر زویشتم
هرگز نمرم ز مرگ از آن نندیشتم	کز کوهر خود ملایکت را خویشتم

رباعی شماره ۲۷۰: روز آمد و برگشید خورشید علم

شب کرد از و خیزیت و برد حشم	روز آمد و برگشید خورشید علم
پیدا کردند روی آن شهره صنم	کویی زمین آن دوزلفین به خم

رباعی شماره ۲۷۱: تیغ از کف و بازوی تو ای فخر ارم

تیغ از کف و بازوی تو ای فخر ارم	هم روی مصاف آمد و هم پشت حشم
از تیغ علی بگوی تیغ توجیه کم	کان دین عرب فزود و این ملک عجم

رباعی شماره ۲۷۲: چون گل صنما جامه به صد جا چاکم

چون گل صنما جامه به صد جا چاکم	چون لاله به روز باد سبر بر چاکم
چون شاخ بنفشه کوثر و اندوهناکم	در غم خوردن چو یاسمین چالاکم

رباعی شماره ۲۷۳: بادولت حسن دوست اندر چنکم

بادولت حسن دوست اندر چنکم	زیراکه همی نیاید اندر چنکم
چون بر دوزخ دولت جنگی رنکم	کردنده چو دولت و دوتا چون چنکم

رباعی شماره ۲۷۴: ای بسته به تو مهر و وفا یک عالم

ای بسته به تو مهر و وفا یک عالم	مانده ز تو در خوف و رجایک عالم
وی دشمن و دوست مر ترا یک عالم	خاری و گلی با من و با یک عالم

رباعی شماره ۲۷۵: ای کشته فراق تو غم افزای دلم

ای کشته فراق تو غم افزای دلم	امید وصال تو تماشای دلم
آگاه نه ای بیا که بندی محکم	دست سمت نهاده بر پای دلم

رباعی شماره ۲۷۶: پرشد ز شراب عشق جانا جامم

پرشد ز شراب عشق جانا جامم   چون زلف تو در هم زده شد ایامم
از عشق تو این نه بس مراد و کامم   کز جمله بندگان نویسی نامم

رباعی شماره ۲۷۷: یک بوسه بر آن لبان خندان نزنم

یک بوسه بر آن لبان خندان نزنم	تا بر پایت هزار چندان نزنم
گر جان خواهی ز بهر یک بوسه ز من	از عشق لب تو هیچ دندان نزنم

رباعی شماره ۲۷۸: بی وصل تو زندگانی ای مه چکنم

بی دیدارت عیش مرغه چکنم	بی وصل تو زندگانی ای مه چکنم
گر این نکنی نعوذ بالله چکنم	گفتی که به وصل هم دلت شاد کنم

رباعی شماره ۲۷۹: کیرم ز غمت جان و خرد پیر کنم

خود را ز هوس ناک تقدیر کنم	کیرم ز غمت جان و خرد پیر کنم
شایسته تو نیم، چه تدبیر کنم	بر هر دو جهان چار تکبیر کنم

رباعی شماره ۲۸۰: دارد پشتم زوعدۀ خام تو خم

درد پشتم زوعدۀ خام تو خم	بارد چشمم ز بردن نام تو خم
تا کرد قضا حدیثم از کام تو کم	هرگز نروم به کام در دام تو دم

رباعی شماره ۲۸۱: ای چون شکن زلف تو پشتم خم خم

ای چون شکن زلف تو پشتم خم خم	وی چون اثر خلق تو صبرم کم کم
در مهر و وفایت آرم دم دم دم	با این همه توبه‌ی و آخر هم هم

رباعی شماره ۲۸۲: از آمدنم فزودن بج بدنم

از آمدنم فزودن بج بدنم	از بودن خود همیشه اندر محنم
وز بیم شدن باغم و درد حزنم	نه آمدن و نه بدن و نه شدنم

رباعی شماره ۲۸۳: بابر همیشه در عتابش مینم

جوینده نور آفتابش مینم	بابر همیشه در عتابش مینم
چون چشم کشایم اندر آتش مینم	کر مردمک دیده من نیست چرا

رباعی شماره ۲۸۴: فحی که به آمدنت منصور شوم

فحی که به آمدنت منصور شوم	عمری که ز رفتن تو رنجور شوم
ماهی که ز دیدن تو پر نور شوم	جانی که نخواهم که ز تو دور شوم

رباعی شماره ۲۸۵: در وصل شب و روز شمرديم بهم

در وصل شب و روز شمرديم بهم	در جگر سی راه سپردیم بهم
تقدیر به یک ساعت برداد به باد	رنجی که به روزگار بردیم بهم

رباعی شماره ۲۸۶: مجرم رخ تو که مابد و آسایم

مجرم رخ تو که مابد و آسایم	مابارخ و با خرام تو بر نایم
ماجرم ترا چو روی تو آرایم	خود جرم تو کرده ای که مجرم مایم

رباعی شماره ۲۸۷: چوبی بودم بوده گل درپایم

چوبی بودم بوده گل درپایم	در خدمت مختار فلک شد جایم
در خدمت او چنان قوی شد رایم	کامروز ستون آسمان را شایم

رباعی شماره ۲۸۸: گفتم که مگر دل ز تو برداشته ایم

معلوم شد ای صنم که پنداشته ایم	گفتم که مگر دل ز تو برداشته ایم
دل را به بهانه ما فرو داشته ایم	امروز که بی روی تو بگذاشته ایم

رباعی شماره ۲۸۹: چون می دانی همه ز خاک و آبیم

چون می دانی همه ز خاک و آبیم	امروز همه اسیر خورد و خوابیم
دو تو زسیم اگر بسی بشابیم	سرمایه تویی سود ز خود کی یابیم

رباعی شماره ۲۹۰: یک چندد اسلام فرس تاخته ایم

یک چندد اسلام فرس تاخته ایم	یک چندد کفر و کافری ساخته ایم
چون قاعده عشق تو بشناخته ایم	از کفر به اسلام سپرداخته ایم

رباعی شماره ۲۹۱: راحت همه از غمی برانداخته ایم

در بخت روزگار بگذاشته ایم	راحت همه از غمی برانداخته ایم
تقدی به امید نیه در باخته ایم	کاری نو چو کار عاقلان ساخته ایم

رباعی شماره ۲۹۲: از دیده درم خرید روی تو شدیم

از دیده درم خرید روی تو شدیم	وز گوش غلام های وهوی تو شدیم
بی روی تو بر مثال روی تو شدیم	بازیچه کو دکان کوی تو شدیم

رباعی شماره ۲۹۳: ماستریت هجر تو چشیدیم و شدیم

ماستریت هجر تو چشیدیم و شدیم	هجران تو بروصل گزیدیم و شدیم
در جستن وصل تو ز نیافتن	دل رفت و طمع ز جان بریدیم و شدیم

رباعی شماره ۲۹۴: زان یک نظر نهان که ما ندیدیم

زان یک نظر نهان که ما ندیدیم   دور از تو هزار درد و محنت دیدیم
اندر هوس پرده خود دیدیم   تو عشوہ فروختی و ما بخریدیم

رباعی شماره ۲۹۵: کاری که نہ باتو بی نظام اہکاریم

کاری کہ نہ باتو بی نظام اہکاریم	صبحی کہ نہ باتو، وقت شام اہکاریم
نادیدن تو ہوا ی کام اہکاریم	بی تو ہمہ خرمی حرام اہکاریم

رباعی شماره ۲۹۶: تاظن نبری که از تو آگاه تریم

تاظن نبری که از تو آگاه تریم	ما از توبه صد دقیقه کمره تریم
هر چند به کار خویش روباه تریم	از دامن دوست دست کوتاه تریم

رباعی شماره ۲۹۷: مانده باداگر چه بی پاوسریم

مانده باداگر چه بی پاوسریم	پیوسته چو آتش ره بالا سریم
زان پیش که رخت ماسوی خاک کشند	ما خاک فروشیم و بدان آب خوریم

رباعی شماره ۲۹۸: باخوی بد تو کر چه در پر خاشیم

باخوی بد تو کر چه در پر خاشیم	باری به غمت به کرد عالم خاشیم
چون نزد تو ماز جمله اوباشیم	سودای تومی پریم و خوش می باشیم

رباعی شماره ۲۹۹: ای روی تو پاکیزه تر از کف کلیم

ای روی تو پاکیزه تر از کف کلیم	آنرا مانی که کرد احمد به دو نیم
تا آن رخ یوسفی بر ما نمودی	با بر سر آتشیم چون ابراهیم

رباعی شماره ۳۰۰: قائم به خودی از آن شب و روز مقیم

قائم به خودی از آن شب و روز مقیم	بیمت ز سموست و امیدت به نسیم
بمانه ز آب و آتشت باشد بیم	چون سایه شدی ترا چه حیچون چه حجم

رباعی شماره ۳۰۱: قلاشایم و لا ابالی حالیم

قلاشایم و لا ابالی حالیم	فتنه شدگان چشم وزلف و حالیم
جان داده فدای رطل مالالایم	روشن بخوریم و تیره بر سر مالیم

رباعی شماره ۳۰۲: هستیم ز بند کیت ماشادای جان

زیرا که شدیم از همه آزادای جان	هستیم ز بند کیت ماشادای جان
خون دل من مبارکت بادای جان	کر به شودی ز ما تراناشادی

رباعی شماره ۳۰۳: اکنون که زدونی ای جهان گذران

اکنون که زدونی ای جهان گذران	استام ز زر همی زنی بهر خران
از ننگ تو ای مزین بی خبران	منصور سعید رست و ای دگران

رباعی شماره ۳۰۴: عقلی که خلاف تو کنزیدن نتوان

عقلی که خلاف تو کنزیدن نتوان	دینی که ز شرط تو بریدن نتوان
و همی که به ذات تو رسیدن نتوان	دهری که ز دام تو رهیدن نتوان

رباعی شماره ۳۰۵: یک شب غم هجران تو ای جان جهان

یک شب غم هجران تو ای جان جهان	باهشت زبان بگفتم ای کاهش جان
موسوم همه جان شد آن راز جهان	باهشت زبان راز نماند پنهان

رباعی شماره ۳۰۶: که سوی من آبی از لطیفی پویان

که سوی من آبی از لطیفی پویان	که عهد شکن شوی چو رشوت جویان
که برگردی ستیزه بدگویان	این درنخورد ز فعل نیکو رویان

رباعی شماره ۳۰۷: آزار ترا کر چه نهادم کردن

غم خورد مرا غم نخواهی خوردن	آزار ترا کر چه نهادم کردن
تو محشمتی مرا چه باید کردن	از محشمتی نیست مرا آزر دادن

رباعی شماره ۳۰۸: اندر دریاهننگ باید بودن

اندر دریاهننگ باید بودن	واندر صحرا پلنگ باید بودن
مردانه و مرد رنگ باید بودن	ورنه به خزار تنک باید بودن

رباعی شماره ۳۰۹: در بند بلای آن بت کش بودن

صد بار بترزان که در آتش بودن	در بند بلای آن بت کش بودن
خوش باید بود وقت ناخوش بودن	اکنون که فریضه ست بلاکش بودن

رباعی شماره ۳۱۰: تاخذ ز سودای جهان پیمودن

تاخذ ز سودای جهان پیمودن	واندر بد و نیک جان و تن فرمودن
چون رزق نخواهدت ز رنج افزودن	بکزین ز جهان نشستن و آسودن

رباعی شماره ۳۱۱: ای دیده زهر طرف که بر خیزد خس

ای دیده زهر طرف که بر خیزد خس	طرفه ست که جز باتو نیا میزد خس
هشدار که تا باتو کم آ میزد خس	زیرا همه آب دیده ها میزد خس

رباعی شماره ۳۱۲: کرشاد نخواهی این دلم شاد مکن

و ریاد نیایدت ز من یاد مکن	کرشاد نخواهی این دلم شاد مکن
از بند غم عشق خود آزاد مکن	لیکن به وفای تو که این خسته دلم

رباعی شماره ۳۱۳: فرمان سودقنه انگیزمکن

فرمان سودقنه انگیزمکن	چشم از پی کشتن رهی تنیزمکن
چون عذر گذشته را نخواهی باری	بامن سخنان وحشت انگیزمکن

رباعی شماره ۳۱۴: تابا خودی ارچه همنشینی بامن

ای بس دوری که از تو باشد تا من	تابا خودی ارچه همنشینی بامن
اندر ره عشق یا تو کنجی یا من	در من نرسی تا نشوی یکتا من

رباعی شماره ۳۱۵: که بردوزی به دامنم بردامن

که بردوزی به دامنم بردامن   که نگذاری که کردست پیرامن
که دوست همی شماریم که دشمن   تامن کیم از تو ای دریغاقوبه من

رباعی شماره ۳۱۶: اکنون که سدهوای توداد از من

اکنون که سدهوای توداد از من	کر جان بد هم نیایدت یاد از من
مسکین من مستند کاذب غم تو	می سوزم و تو فارغ و آزاد از من

رباعی شماره ۳۱۷: که یار شوی تو بلامت کر من

که بگریزی ز بیم خصم از بر من	که یار شوی تو بلامت کر من
تو مصلح و من رنداری سر من	بگذار مرا چونیتی در خور من

رباعی شماره ۳۱۸: با من شب و روز کرم بودی به سخن

تا چون ز رشک کار تو ای یسین تن	با من شب و روز کرم بودی به سخن
بد عهد نکوروی ندیدم چو تو من	برگشتی از دوست تو، همچون دشمن

رباعی شماره ۳۱۹: ای چون گل نوشکفته بر طرف چمن

ای چون گل نوشکفته بر طرف چمن	گلجوی شود ز نام تو کام و دهن
کر گل برخار باشد ای یسین تن	چون گل بر تست خار بر دیده من

رباعی شماره ۳۲۰: پندی دهمت اگر پذیری ای تن

پندی دهمت اگر پذیری ای تن	تا سورت را به دل نکرد دشمن
عضوی ز تو کر صلح کند با دشمن	دشمن دو شمشیر دو کس زخم دو زن

رباعی شماره ۳۲۱: ای یار قلندر خراباتی من

ای یار قلندر خراباتی من	با من توبه بند دامن اندر دامن
من نیز قلندرانه در دادم تن	هر دویه خرابات کر قسیم وطن

رباعی شماره ۳۲۲: کر کرده بدی تو آزمون دل من

کر کرده بدی تو آزمون دل من	دل بسته نداری تو بدون دل من
کر آگاهی از اندرون دل من	زینگونه نکوشی توبه خون دل من

رباعی شماره ۳۲۳: بد کمتر ازین کن ای بت یسین تن

کایزوبه بدت بازدهد پاداش	بد کمتر ازین کن ای بت یسین تن
نختی نه ای دوست برای دشمن	یکباره مکن همه بدیها با من

رباعی شماره ۳۲۴: ای شاه چو لاله دارد از تو دشمن

ای شاه چو لاله دارد از تو دشمن	دل تیره و چاک دامن و خاک وطن
چون چرخ چراست خصمت ای کردا فلکن	نالنده و کردان و رسن در کردن

رباعی شماره ۳۲۵: بی تیر غمت پشت کمان دارم من

بی تیر غمت پشت کمان دارم من	داوم به تودل ترا چو جان دارم من
پیش تو اگر چه بر زمین دارم پای	دستی ز غمت بر آسمان دارم من

رباعی شماره ۳۲۶: غمهای تو در میان جان دارم من

غمهای تو در میان جان دارم من	شادی ز غم تو یک جهان دارم من
از غایت غیرت چنان دارم من	کز خویشتن نیز نهان دارم من

رباعی شماره ۳۲۷: بخشی نه که بادوست در آمیزم من

بخشی نه که بادوست در آمیزم من   عقلی نه که از عشق سپر میزم من

دستی نه که با قضا در آویزم من   پایی نه که از میانه بگریزم من

رباعی شماره ۳۲۸: ای بی سبی همیشه آزرده من

ای بی سبی همیشه آزرده من   و آزدن تو ز طبع تو پرده من
بر چرخ زند بخت سرا پرده من   گر عفو کنی گناه ناکرده من

رباعی شماره ۳۲۹: چون آمد شد بریدم از کوی تو من

چون آمد شد بریدم از کوی تو من	دانم نرهم ز گفت بد کوی تو من
بر خیره چو آنکس که کنم سوی تو من	بر عشق تو عاشتم نه بر روی تو من

رباعی شماره ۳۳۰: از عشوه چرخ در امانم ز تو من

از عشوه چرخ در امانم ز تو من	و آزاد ز بند این و آنم ز تو من
هر چند ز غم جامه در انم ز تو من	والله که نمانم اربانم ز تو من

رباعی شماره ۳۳۱: دلهامه آب کشت و جانهاهمه خون

دلهامه آب کشت و جانهاهمه خون	تا چیت حقیقت از پس پرده و چون
ای بر علت خرد و کرد و نودون	از تو دو جهان پرو تو از هر دو برون

رباعی شماره ۳۳۲: در جنب کرانی تو ای نوسنگین

در جنب کرانی تو ای نوسنگین	حاکم کم از نیست بود وزن زمین
وین از همه طرفه تر که در چشم یقین	تو هیچ نه و از تو کرانی چندین

رباعی شماره ۳۳۳: بهرام دواند هر دو جوینده کین

بهرام دواند هر دو جوینده کین	آن قوت ملک آمد و این قوت دین
هر روز کند اسب سعادت را زین	بهرام فلک ز بهر بهرام زمین

رباعی شماره ۳۳۴: پارچه نمی کرد چو کفرم ستمگین

پارچه نمی کرد چو کفرم ستمگین	اسال عزیز کرد مارا چون دین
در پرورش عاشقی ای قبله چین	هم مهر چنان باید و هم لطف چنین

رباعی شماره ۳۳۵: آب ارچه نمی رود به جویم باتو

آب ارچه نمی رود به جویم باتو	جز در ره مردمی نویم باتو
کونی که چه کرده ام نکونی بامن	آن چیست نکرده ای چکویم باتو

رباعی شماره ۳۳۶: ای طالع سعد روح فرخنده به تو

ای طالع سعد روح فرخنده به تو   وی صورت بخت عقل نازنده به تو

ای آب حیات شرع پاینده به تو   مازنده به دین و دین مازنده به تو

رباعی شماره ۳۳۷: ای قامت سروگشته کوتاه به تو

ای قامت سروگشته کوتاه به تو	در شب مروای شده نخل ماه به تو
گر رنج رسد مباد نگاه به تو	آن رنج رسد به من پس آگاه به تو

رباعی شماره ۳۳۸: آنی که عدو چو برک بیدست از تو

در حسن زمانه را نویدست از تو	آن که عدو چو برک بیدست از تو
این رسم یه کرمی سپیدست از تو	مه راه ضیا هنوز امیدست از تو

رباعی شماره ۳۳۹: بی آنکه به کس رسید پیوند از تو

بی آنکه به کس رسید پیوند از تو	آوازه به شهر در پرکند از تو
کس بر دل تو نیست خداوند از تو	ای قنہ روزگار تا چند از تو

رباعی شماره ۳۴۰: جز کرد دلم گشت نذا ند غم تو

در بلعجی هم به تو ماند غم تو	جز کرد دلم گشت نذا ند غم تو
غنناک شوم کرم ماند غم تو	هر چند بر آتشم نشاند غم تو

رباعی شماره ۳۴۱: ای مجلس ماز مجلس خرم تو

ای مجلس ماز مجلس خرم تو	دل مردی را که بر آید دم تو
شد بر دو کمان سنایی پر غم تو	یا ماتم دل دارد یا ماتم تو

رباعی شماره ۳۴۲: ای بی تو دلیل اشب و ادهم تو

ای بی تو دلیل اشب و ادهم تو	اقبال فروشد که بر آید دم تو
دیوانه شدست عقل در ماتم تو	جان چیست که خون نگرید اندر غم تو

رباعی شماره ۳۴۳: چون موی شدم ز رشک پیراهن تو

چون موی شدم ز رشک پیراهن تو	وز رشک گریبان تو و دامن تو
کاین بوسه، می دهد قدمای ترا	و آنرا شب و روز دست در کردن تو

رباعی شماره ۳۴۴: دل سوخته شد در تَف اندیشهٔ تو

دل سوخته شد در تَف اندیشهٔ تو	بگنند سپرد صف اندیشهٔ تو
دل خود چه کند سنگ خاره و آهن سرد	چون موم شود در کف اندیشهٔ تو

رباعی شماره ۳۴۵: ای زلف و رخ تو مایهٔ پیشهٔ تو

ای زلف و رخ تو مایهٔ پیشهٔ تو   وی مطلع مه کنارهٔ ریشهٔ تو

وی کشته خزار شیردیشهٔ تو   تویی خبر و جهان در اندیشهٔ تو

رباعی شماره ۳۴۶: ای همت صد هزار کس در پی تو

ای همت صد هزار کس در پی تو   وی رنگ گل و بوی گلاب از خوی تو

ای تعیبه جان عاشقان در پی تو   ای من سرخویش کشته ام در پی تو

رباعی شماره ۳۴۷: دل کیست که کوهری فشاند بی تو

دل کیست که کوهری فشاند بی تو   یاتن که بود که ملک راند بی تو

حقا که خرد راه نداند بی تو   جان زهره ندارد که باند بی تو

رباعی شماره ۳۴۸: چون آتش تنیر بی قرارم بی تو

چون آتش تنیر بی قرارم بی تو	چون خاک ز خود خبر ندارم بی تو
بر آب همی قدم گذارم بی تو	از باد سپرس تاجه دارم بی تو

رباعی شماره ۳۴۹: ای عقل اگر چند شیرینی دون شو

ای عقل اگر چند شیرینی دون شو	وی دل زدگی به کرد و خون در خون شو
در پرده آن مکار دیگر کون شو	بادیده در آبی و بی زبان بیرون شو

رباعی شماره ۳۵۰: اندر ره عشق دلبران صادق کو

عذر است همه زاویه ما و امت کو	اندر ره عشق دلبران صادق کو
کیتی همه نطقست یکی ناطق کو	یک شهر همه طیب شد حافظ کو

رباعی شماره ۳۵۱: باز آن پسر چه زنج خوش زن کو

باز آن پسر چه زنج خوش زن کو	آن کو دک زن فریب مرد افکن کو
کیرم دل مرده ریکم او برد و برفت	آن صبر که باز ماند آن از من کو

رباعی شماره ۳۵۲: اسی معتبران شهروالیتان کو

ای معتبران شهروالیتان کو	تابنده خدای در حوالیتان کو
وی قوم جمال صدرعالیتان کو	زیبای زمانه بلمعالیتان کو

رباعی شماره ۳۵۳: گفتی گله کرده ای زمین با که و مه

گفتی گله کرده ای زمین با که و مه	بهستان چنین بر من بیچاره من
از توبه کسی گله نکردم بانه	گفتم که اگر نکوترم داری به

رباعی شماره ۳۵۴: ماذات نهاده بر صفاتیم همه

ماذات نهاده بر صفاتیم همه	موصوف صفت سخره ذاتیم همه
تاد صفتیم در ماتیم همه	چون رفت صفت عین حیاتیم همه

رباعی شماره ۳۵۵: کربدکویی ترابدی گفت ای ماه

کربدکویی ترابدی گفت ای ماه   هرگز نشود بر تو دل بنده تباه

از گفته بدگوی زما عذر نخواه   کاینه سیه نگرود از روی سیاه

رباعی شماره ۳۵۶: از بهر یکی بوس به دو ماه اسی ماه

از بهر یکی بوس به دو ماه اسی ماه	داری سه چهار پنج ماهم همراه
ای شش بهت و هفت فلک راه به تو راه	از هشت بهشت آمده اسی در نه ماه

رباعی شماره ۳۵۷: بامن ز دریچه ای مشکب و نخواه

بامن ز دریچه ای مشکب و نخواه	از لطف سخن گفت و من استاده به راه
گفتی که ز نور روی آن بت ماه	صد گوکب سیاره بزاد از یک ماه

رباعی شماره ۳۵۸: زین عالم بی وفا سپردازی به

زین عالم بی وفا سپردازی به	خود را ز برای حرص نگدازی به
عالم چو به دست ابلهان دادستند	باروی زمانه، پیمان سازی به

رباعی شماره ۳۵۹: کرتوبه صلاح خویش کم نازی به

کرتوبه صلاح خویش کم نازی به   باحالت تقد و قوت در سازی به
در صومعه سرزده نفرازی به   بختانه اگر ز بت پروازی به

رباعی شماره ۳۶۰: جز یاد تو دل بهر چه بستم توبه

جز یاد تو دل بهر چه بستم توبه	بی ذکر تو هر جای نشستم توبه
در حضرت تو توبه شکستم صدار	زین توبه که صدار شکستم توبه

رباعی شماره ۳۶۱: با من دو هزار عشوه بفروخته‌ای

با من دو هزار عشوه بفروخته‌ای	تا این دل من بدین صفت سوخته‌ای
تو جامه دلبری کنون فروخته‌ای	این چندین عشوه از که آموخته‌ای

رباعی شماره ۳۶۲: در جامه و فوطه سخت خرم شده‌ای

در جامه و فوطه سخت خرم شده‌ای   کاشوب جهان و شور عالم شده‌ای
در خواب ندانم که چه دیدستی دوش   کامروز چو نقش فوطه در هم شده‌ای

رباعی شماره ۳۶۳: ای آنکه تو رحمت خدایی شده ای

ای آنکه تو رحمت خدایی شده ای   در چشم بجای روشنایی شده ای

از زندگی سوی پارسایی شده ای   اندر خور صحبت سنایی شده ای

رباعی شماره ۳۶۴: تانقطهٔ حال مشک بر رخ زده‌ای

تانقطهٔ حال مشک بر رخ زده‌ای   عشق همه نیکوان تو شرخ زده‌ای

ظفرای شهنشاه جهان منوخ ست   تانخط نکو بر رخ فرخ زده‌ای

رباعی شماره ۳۶۵: هر چند به دلبری کنون آمده‌ای

در بردن دل تو ذوق من آمده‌ای	هر چند به دلبری کنون آمده‌ای
کویی که ز چشم من برون آمده‌ای	آلوده همه جامه به خون آمده‌ای

رباعی شماره ۳۶۶: در حسن چو عشق نادرست آمده‌ای

در حسن چو عشق نادرست آمده‌ای	در وعده چو عهد خویش سست آمده‌ای
در لبری ار چند نخست آمده‌ای	رو بهیچ کج که سخت چست آمده‌ای

رباعی شماره ۳۶۷: خسودی تو بجویم ای مولایی

خسودی تو بجویم ای مولایی	چون باد بزان شوم ز ناپروایی
چون شمع اگر سرم ز تن بریایی	همچون قلم آن کنم که تو فریایی

رباعی شماره ۳۶۸: چون نار اکرم فروختن فریابی

چون نار اکرم فروختن فریابی	چون باد بزان شوم ز ناپروایی
زیر قدم خودار چون حاکم سایی	چون آب روانه کردم از مولایی

رباعی شماره ۳۶۹: گفتم که بزم از تو ای مینایی

گفتم که بزم از تو ای مینایی	گفتی که بمیرتا دلت برایی
گفتار ترا به آزمایش کردم	می بشکیم کنون چه میفرمایی

رباعی شماره ۳۷۰: ای سوسن آزاد ز بس رعنائی

ای سوسن آزاد ز بس رعنائی	چون لاله ز خنده بیچ می ناسایی
پشتم چو بتفه گشت ای مینایی	زیراکه چو گل زود روی، دیر آیی

رباعی شماره ۳۷۱: تاتوز درون وفای او می جویی

تاتوز درون وفای او می جویی	وانکه ز برون جفای او میجویی
زان کی برهی که نیک و بد با اوئی	از پنجه می کشتن آتش جویی

رباعی شماره ۳۷۲: غم کی خورد آنکه شادمانش تویی

غم کی خورد آنکه شادمانش تویی	یا کی مرد آنکه زندگانش تویی
در نیہ آن جهان کجا بند دل	آزرا کہ بہ تقدیر این جہانش تویی

رباعی شماره ۳۷۳: بنیرار شواز خود که زیان تو تویی

بنیرار شواز خود که زیان تو تویی	کم شوز ستاره کا سامان تو تویی
پیدا دکران راست نمان تو تویی	خوش باش که در جمله جهان تو تویی

رباعی شماره ۳۷۴: مردی که برای دین سوارست تویی

مردی که برای دین سوارست تویی	شخصی که جمال روزگارست تویی
چرخ که به ذات کاکارست تویی	شمسی که ز نجم یادگارست تویی

رباعی شماره ۳۷۵: چون حمله دهی نیک سوارا که تویی

چون بوسه دهی ظریف یارا که تویی	چون حمله دهی نیک سوارا که تویی
در جنگ قوی ستیزه کارا که تویی	در صلح شکر بوسه شکارا که تویی

رباعی شماره ۳۷۶: خود ماه بود چنین منور که تویی

خود ماه بود چنین منور که تویی	یا مهر بود چنین سمسر که تویی
کفتی که برو نکوتری کیر از من	الله الله ازین نکوتر که تویی

رباعی شماره ۳۷۷: روشن تر از آفتاب و ماهی کوبی

پدرام تر از منند و گاهی کوبی	روشن تر از آفتاب و ماهی کوبی
تا خود به کجارسید خواهی کوبی	آراسته از لطف الاهی کوبی

رباعی شماره ۳۷۸: جایی که نمودی آن رخ روح افزای

جایی که نمودی آن رخ روح افزای	بنمای دلی را که نبردی از جای
ز آنروز میندیش که بی علت ودای	نخسی دل بندگان کند بر تو خدای

رباعی شماره ۳۷۹: باخشم تو از پی تو ای دهر آرای

مهر افزایم گر چه بود کین افزای	باخشم تو از پی تو ای دهر آرای
خود را چون کمر ددل او سازم جای	ور تیغ دورویه کرد از سر تاپای

رباعی شماره ۳۸۰: در عشق تو ای شکر لب روح افزای

نالان چو کمانچہ ام خروشان چون نای	در عشق تو ای شکر لب روح افزای
چون چنک ستاده ام به خدمت بر پای	تا چون بر بطن بسازیم بر بر جای

رباعی شماره ۳۸۱: خود را چو عطادهی فراوان مستای

خود را چو عطادهی فراوان مستای	وز منع کسی نیز مرو نیک از جای
در منع و عطا تر از دست و ز پای	بندده خداست و کشانده خدای

رباعی شماره ۳۸۲: در پیش خودم، همی کنی آنجایی

پس در عتسم، همی زنی پرتابی	در پیش خودم، همی کنی آنجایی
تا با تو غم تو کویم ازهربابی	جاوید شبی باید و مهتابی

رباعی شماره ۳۸۳: شب را سلب روز فروزان کردی

شب را سلب روز فروزان کردی	تا حسن بر اهل عشق تاوان کردی
چون قصد به خون صد مسلمان کردی	دست و دل و زلف هر سه یکسان کردی

رباعی شماره ۳۸۴: صد چشمه ز چشم من براندی و شدی

صد چشمه ز چشم من براندی و شدی	بر آتش فرقم نشاندی و شدی
چون باد جهنده آمدی تنگ برم	حاکم به دودیده برفشاندی و شدی

رباعی شماره ۳۸۵: ای رفته و دل برده چنین پسندی

ای رفته و دل برده چنین پسندی	من می کریم ز درد تو می خندی
گمشفت که بیری و دل بر کندی	تو هندویی و برنده باشی هندی

رباعی شماره ۳۸۶: ای دل نبوش از آن صنم دلداری

ای دل نبوش از آن صنم دلداری	بیهوده مفرمای تن اندر خواری
کان ماه سحراره ز درد و غم تو	فارغ تر از آنست که می پنداری

رباعی شماره ۳۸۷: در هر خم زلف مشکبیزی داری

در هر خم زلف مشکبیزی داری	در هر سر غمزه رختیزی داری
رو کرچه ز عاشقان کریزی داری	روزی داری از آنکه ریزی داری

رباعی شماره ۳۸۸: زان چشم چون زکس که به من درنگری

زان چشم چون زکس که به من درنگری	چون زکس تیرماه خوابم ببری
زکس چشمی چون زکس ای رشک پری	هر چند شگفته تر شوی شوخ تری

رباعی شماره ۳۸۹: کیرم که غم هجر و صالم نخوری

کیرم که غم هجر و صالم نخوری	نه نیر به چشم رحم در من نگری
این مایه توانی که بر دشمن و دوست	آبم نبری و پوستینم نداری

رباعی شماره ۳۹۰: از نکتهٔ فاضلان به اندام تری

از نکتهٔ فاضلان به اندام تری	وز سیرت زاهدان نکونام تری
از رود و سرود و می غم انجام تری	من سو ختم و تو حر زمان خام تری

رباعی شماره ۳۹۱: کفشی که چوراه آشنایی گیری

کفشی که چوراه آشنایی گیری	اندر دل و جان من روایی گیری
کی دانستم که بی وفایی گیری	در خشم شوی کم سنایی گیری

رباعی شماره ۳۹۲: باشد همه را چو بر ستاره سُحری

باشد همه را چو بر ستاره سُحری   دل بر تو نهادن ای بت از بی خبری
زیرا که چو صبح صادق ای رشک پری   هم پرده دیده ای و هم پرده دری

رباعی شماره ۳۹۳: راهی که به اندیشهٔ دل می سپری

خواهی که به هر دو عالم اندر نگری	راهی که به اندیشهٔ دل می سپری
کاخجاکه همی ترسی ازومی گذری	در سرت همیشه سیرت کردون دار

رباعی شماره ۳۹۴: هست از دم من همیشه چرخ اندردی

هست از دم من همیشه چرخ اندردی   وز شرم حالت آفتاب اندر خوی

هر روز چو مده به منبری داری پی   آخر چو ستاره شوخ چشمی تاکی

رباعی شماره ۳۹۵: چون بلبل داریم برای بازی

چون بلبل داریم برای بازی	چون گل که یویم برون اندازی
شمعم که چو برفروزم بکدازی	چنکم که ز بهر زدم می سازی

رباعی شماره ۳۹۶: کشتم ز غم فراق دیادوزی

کشتم ز غم فراق دیادوزی	چون سوزن و در سینه سوزن سوزی
باشد که مرابه قول نیک آموزی	چون سوزن خود به دست گیرد روزی

رباعی شماره ۳۹۷: در هجرتو کرم دلم کراید به خسی

در هجرتو کرم دلم کراید به خسی	در برنگذارش که سازم هوسی
ور دیده نکه کند به دیدار کسی	در سرنگذارش که ماند نفسی

رباعی شماره ۳۹۸: تاهشیاری به طعم مستی نرسی

تاهشیاری به طعم مستی نرسی	تا تن مذهبی به جان پرستی نرسی
تا در ره عشق دوست چون آتش و آب	از خود نشوی نیست به مستی نرسی

رباعی شماره ۳۹۹: در خدمت ما اگر زمانی باشی

در خدمت ما اگر زمانی باشی   در دولت صاحب قرانی باشی

در پاک و عزیز، پیمو جانی باشی   بی ماتو چوبی جان و روانی باشی

رباعی شماره ۴۰۰: تاخذ ز جان مستمند اندیشی

تاخذ ز جان مستمند اندیشی	تاکی ز جهان پرگزند اندیشی
آنچه از تو توان شدن، همین کالبد است	یک مژده کو مباش خند اندیشی

رباعی شماره ۴۰۱: ای عود بهشت فعل بیدی تاکی

ای عود بهشت فعل بیدی تاکی	وی ابرامید ناامیدی تاکی
کردی بر من کبود رخ زرد آخر	ای سرخ سیاه کر سپیدی تاکی

رباعی شماره ۴۰۲: بیداد تو بر جان سنایی تاکی

بیداد تو بر جان سنایی تاکی	وین با ختن عشق ریایی تاکی
از هر چه مرا بود ببردی همه پاک	آخر بنگونی این دغایی تاکی

رباعی شماره ۴۰۳: کردنیارابه خاشه ای داشتی

کردنیارابه خاشه ای داشتی   همچون دکران قماشه ای داشتی
لولی کوئی مراوکر لولیمی   لکبی و سکی و لاشه ای داشتی

رباعی شماره ۴۰۴: می خور که طریفان جهان را دردی

برکرد بناگوش زمی بینی خوی	می خور که طریفان جهان را دردی
صد توبه شکستم به یک کوزه می	تا کی گویی توبه شکستم بی هی

رباعی شماره ۴۰۵: کر آمدنم ز من بدی نادمی

کر آمدنم ز من بدی نادمی	در نیشدن ز من بدی کی شدمی
به زان نبدی که اندرین دهر خراب	نه آمدی نه شدمی نه بدی

رباعی شماره ۴۰۶: کر من سرناز هر خسی داشتی

کر من سرناز هر خسی داشتی	معشوقه دین شربسی داشتی
و بر دل خود دست رسی داشتی	در هر نفسی، بهمتقی داشتی

رباعی شماره ۴۰۷: کر من چو تو سنگین دل و ناخوش خومی

کر من چو تو سنگین دل و ناخوش خومی	کی بستہ آن زلف و رخ نیکومی
این دل کہ مراست کاشکی تو منمی	و آن حوکہ تراست کاشکی من تومی

رباعی شماره ۴۰۸: ای شمع ترا نکفتم از نادانی

ای شمع ترا نکفتم از نادانی	از شهد جدا مشو که اندرمانی
تالا بزم اکنون تو و بی فرمانی	کریانی و سر بریده و سوزانی

رباعی شماره ۴۰۹: ای آنکه مرابه جای عقل و جانی

ای آنکه مرابه جای عقل و جانی   بالذت علم و قوت و ایمانی
از دوستی تو زنده کرد و دانی   گر نام تو بر خاک سنایی خوانی

رباعی شماره ۴۱۰: پرسی که ز بهر مجلس افروختنی

پرسی که ز بهر مجلس افروختنی   در عشق چه لقطه‌است بردوختنی

ای بی خبر از سوخته و سوختنی   عشق آمدنی بودند اندوختنی

رباعی شماره ۴۱۱: یک روز نباشد که تو با کبر و منی

صدیق جابر من مسکین نرنی	یک روز نباشد که تو با کبر و منی
از کوه پلنگ آرمی و در من گلنی	آن روز که کم باشد آن ممحنی

رباعی شماره ۴۱۲: کفتم چو لبی بوسه ده ای بی معنی

کفتم چو لبی بوسه ده ای بی معنی	خود چون زلفی پر کره ای بی معنی
کفتی ز که یایم به ای بی معنی	بما تو برین دلی زه ای بی معنی

رباعی شماره ۴۱۳: تانخرقه و رانده هرد نشوی

تانخرقه و رانده هرد نشوی	نزد همه کس چو کفر و کافر نشوی
حقا که بدین حدیث همسر نشوی	تا هر چه کمست از تو کمتر نشوی

رباعی شماره ۴۱۴: جز راه قلندر و خرابات مسوی

جز راه قلندر و خرابات مسوی	جز باده و جز سماع و جز یار محوی
پر کن قدح شراب و در پیش بسوی	می نوش کن ای مکار و بسوده مکوی

رباعی شماره ۴۱۵: کیرم که مقدم مقالات شوی

کیرم که مقدم مقالات شوی	پیش شمن صفات خودلات شوی
جز جمع مباش تا مکر ذات شوی	کانکه که پراکنده شوی مات شوی

رباعی شماره ۴۱۶: باهترتاری سوخته چون پودشوی

یا حمله همه زیان بی سودشوی	باهترتاری سوخته چون پودشوی
زینگونه به کام دشمنان زودشوی	در دیده عهد دوستان دودشوی

رباعی شماره ۴۱۷: بر خاک نهم پیش تو سرگر خواهی

بر خاک نهم پیش تو سرگر خواهی	وان خاک کنم ز دیده ترگر خواهی
ای جان چو به یاد تو مرا کار نکوست	جان نیردل امکار و سرگر خواهی

رباعی شماره ۴۱۸: تاکی ز غم جهان امانی خواهی

تاکی ز غم جهان امانی خواهی	تاکی به مراد خود جهانی خواهی
چون در خور خوشتن تنانکمی	زین مسجد و زان میکده نانی خواهی

رباعی شماره ۴۱۹: از خلق ز راه تنیرکوشی نرہی

از خلق ز راه تنیرکوشی نرہی	وز خود ز سر سخن فروشی نرہی
زین هر دو بدین دو کر بکوشی نرہی	از خلق وز خود جز بہ خموشی نرہی

رباعی شماره ۴۲۰: تاشد صنما عشق تو همراه ره‌ی

تاشد صنما عشق تو همراه ره‌ی	در هم زده شد عشق و تمناه ره‌ی
چونان شد اگر ازین دل آهی نزنم	جز جان نبود تعیبه در آه ره‌ی

رباعی شماره ۴۲۱: ای شور چو آب کامه و تلخ چومی

ای شور چو آب کامه و تلخ چومی	چون نای میان تسی و پر بند چونی
بی چربش، سمون جگر و سخت چونی	بد عهد چور و زکار و مکروه چونی